

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

15 Milyon liralık
ikramiyelerin ilk çekilişine
katılabilmek için 7 Nisan
akşamına kadar Bankamıza
yatırmış olduğunuz
tasarrufları

muhafaza ediniz

(Çekiliş tarihi:
30 Haziran)

TÜRKİYE **BANKASI**

paranızın ... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 3471 — 70)

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 21 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 17 Mayıs 1967

CLAY DERS VERİYOR!

DÜNYANIN en dövüşken insanı kimdir, diye sorsalar ne cevap verirsiniz?? Yormayın kafanızı da biz söyleyelim: Dünyanın en dövüşken insanı Muhammet Ali'dir... Dünya Ağır Sıklet Boks Şampiyonu... Namı diğer Clay... Dövüşü en ince sanat haline getirmiş, önüne geleni devirmiş; gelmiş geçmiş şampiyonların içinde en yamanı, en gevezesi, en şairi... Her maçtan önce atıp tutan, her maçtan sonra:

— Güzelim, kuvvetliyim, benim, benden üstünü, benden ya-kışıklısı, benden güçlüsü yok... diye zafer türküleri söyleyen, şi-irler yazan, esmer tenli, uzun boylu, kıvrım kıvrım adaleli, kı-vırcık saçlı Clay... Müslümanca adı Muhammet Ali... Şimşek gi-bi yumruk atıp, keklik gibi ka-çan, atmaca gibi hücum edip, balyoz gibi vuran; dövüş sanatı-nın ordinaryüs profesörü...

İşte dünyanın en dövüşken in-sanı Clay'ın başı belâda bugün-lerde...

Bütün dünya gazeteleri bu yüz-den sayfalarını Clay'e açmışlar... Dünya şimpiyonluğunu kazandı-ğı zaman bile bu kadar konuşul-mamıştı Clay... Hangi Avrupa dergisini açsanız Clay... Hangi Avrupa gazetesine göz atsanız Clay... Heykel vücuduyla sütun-ların arasında boy gösterip ko-nuşuyor.

Ne diyor Clay?

İşte hepimizi hayretten dondu-racak olan, Müslüman şampiyon-un söyledikleridir. Diyor ki Mu-hammet Ali Clay:

«— İnsanlar savaşları durdur-malıdır. Beyazlar harbtan, dö-vüşten hoşlanıyorlar. Bir hasta-lık bu. Ve bu hastalığı başka ırk-lara da bulaştırdılar. Benim be-yazlardan nefret ettiğimi söylü-yörler. Ben kimseden nefret et-miyorum. Kimsenin de benden nefret etmesini istemiyorum. Nefret, bir kanser, bir beyin has-talığıdır.»

Gördünüz mü, bir yumrukta koskoca bir öküzü öldürecek ka-dar kuvvetli zencinin yüreğinden

gelen sözleri!... Muhammet Ali'nin yirmi ravund dövüşecek ka-dar sağlam kalbi meğer ne kadar yufka imiş. İpek ipek, yumak yu-mak merhametle örülmüş bir vicdanın sözleri bunlar.

Ringlerin kapları, stadyumla-rın asları, bugünlerde başı belâ-da adamdır.

Ne var ki yeryüzündeki çoğu kişi, ister devlet adamı olsun is-ter politika, ister kral olsun is-ter cumhurbaşkanı, Muhamme: Ali'den ders almak zorundadır. Clay, yalnız yumruklarıyla değil, vicdaniyle konuşabileceğini gös-termiştir.

New York'ta Manhattan ada-sında yükselen Birleşmiş Millet-ler binasında nice renkten, nice ırktan, nice milletten politikacı-lar dolaşırlar, toplanırlar, kürsü-lere çıkarlar, parlak nutuklar söylerler.

Bu nutuklardan hiçbiri Dünya Boks Şampiyonunun söyledikleri kadar güzel değildir. Clay inan-cına danışarak:

— İnsanlar savaşları durdur-

malıdır; nefret bir kanser, bir beyin hastalığıdır, diyor.

Birleşmiş Milletler Teşkilâtı bi-nasının bir köşesinde yarı karan-lık bir oda vardır. Nereden gel-diği pek belli olmayan bir ışık, ve dört duvarı dünyadan ayıran bir sessizlikle, hangi mezhep ve meşrepten olursa olsun bütün insanların ibadet etmesi için ha-zırlanmıştır bu oda... İster Müs-lüman olsun ister Hristiyan, is-ter Musevi olsun ister Mecusi Birleşmiş Milletlerde görevli bü-tün politikacılar orada dua ede-bilirler.

İşte o odanın duvarına Müslü-man Dünya Şampiyonu Clay'in sözleri çerçeveletilip asılmıştır:

«— İnsanlar savaşları durdur-malıdır. Nefret, bir kanser, bir beyin hastalığıdır.»

Tarihte ilk defadır ki, dövüşü meslek edinmiş bir boks şampi-yonu, sözümü ona barışı kurmak için çalışan politikacılara ders vermektedir.

AKBABA

✱

Bütünleme

«C.H.P. İzmir Teşkilâtından beş kişi çıkarıldı.»

«C.H.P. Genel Kurulu toplan-dı.»

«C.H.P. Kayseri Teşkilâtı bö-lündü.»

Hani koparılan gürültülere baktıkça insan, partide çözülmeler başladığını sanıyor. Oysa her yenilgiden sonra «Hesabım yanlış çıktı» diyen İnönü, C.H.P. yi böyle çarpa gördüğünüz gibi matematik sınavlarına hazırlıyor!

○

Fal

Bir gazetenin yıldız falı:

«... Artık hiçbir arzunuz olmu-yacak. Umduğunuzu bulamıya-caksınız. Bütün dostlarınız size cephe alacak!»

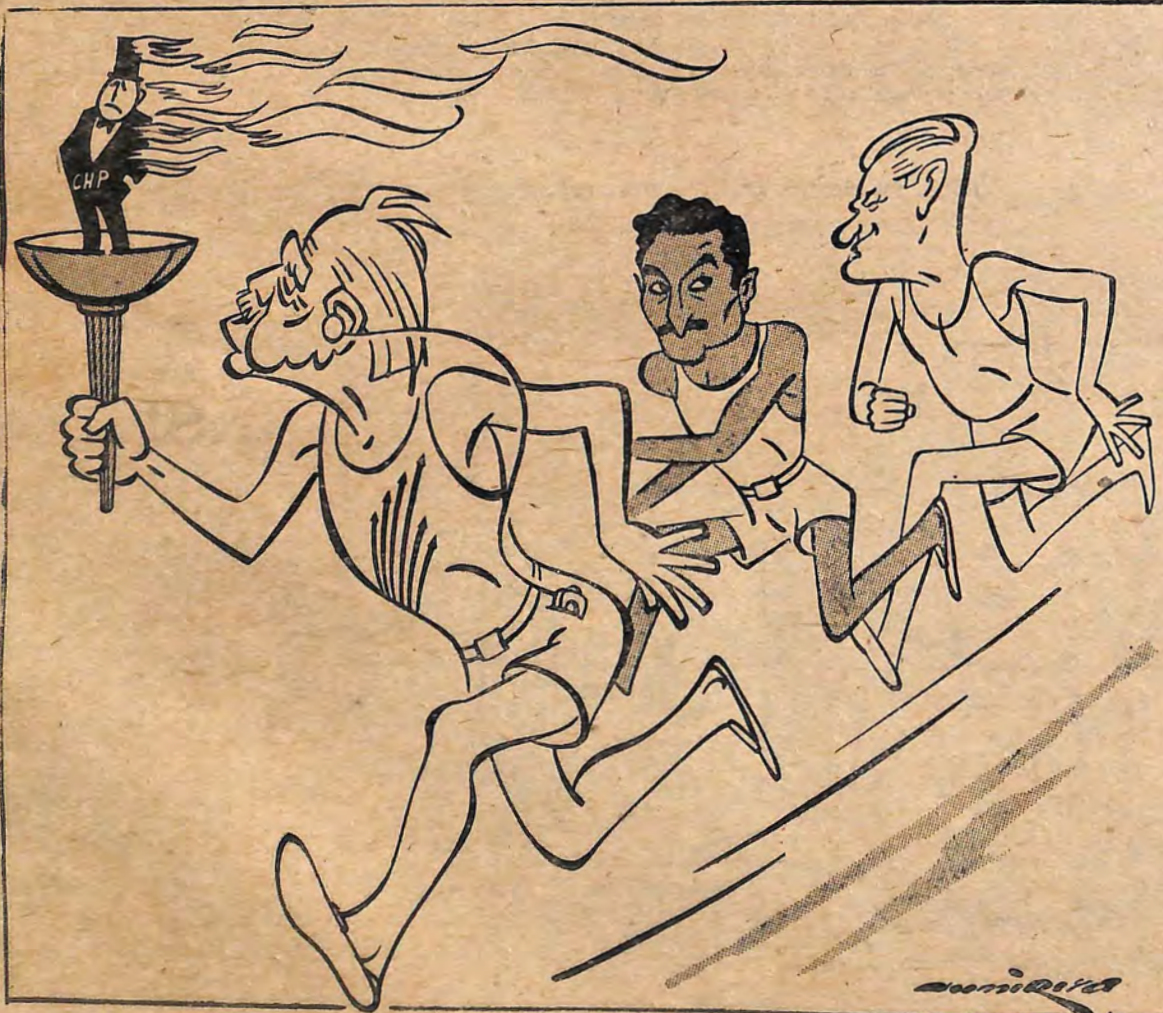
A... Bu yıldız falı değil yahu, vallahı C.H.P.'nin hali!

○

Nasıldı?

Her gün bir kişinin istifa etti-ği M.P. için, son ayrılan Ahmet Çebi durumu şöyle özetlemiş: «M.P. dağılıyor!»

Aman üstad, bu işte bir yanlış-lık olmalı. Kurulduğu günden bu yana mübareğin toplandığı yok-tu ki, dağılsın!

Yazısız

İstavrit MİLLETİ

Adnan Veli

GÜNLERDEN beri yolculuk ediyoruz. Tuzlu, ılık sulara cüm-bür cemaat bir hayli yolculuk ettikten sonra, serinlemiş sulara girdik. O vakit rahata kavuştuğumuzu sanmıştık. Meğer ne kadar yanılmışız. Denizdeki çöp yığınlarının, lâğım kokularının arttığı bir kıyıya vardığımız zaman, arkadaşlar İstanbul'a geldiğimizi haber verdiler.

Zalim lüferlerin, merhametsiz toriklerin cirit attıkları bu limanda, barınmanın kolay olmadığını eskiden duymuştuk. Ama gene biliyorduk ki, İstanbul'un bizimle birlik olan insanları, bu torikleri yakalamak için gece gündüz didinirlermiş. Böylelikle bize iyilik ederlermiş. Biz de bu yüzden, istavrit milletine karşı İstanbul'lular kadar sevap işleyen yok sanırdık. Meğer bunda da aldanmışız.

Beşiktaş önlerine gelinceye kadar hiçbir toriğe rastlamadığımız için, hayatımızdan son derece memnunduk. Birbirimize tatlı masallar anlatarak, bulanık sulara sekerek, Boğazın tıngır mıngır giden babayani vapurlarıyla ahabalık ederek, günlerimizi geçirirken, bir ara, sağ kantadaki arkadaşlar, kara haberi ulaştırdılar. «Basıldık» diye bir çığlıktır koptu. Ondan sonra da olan oldu. Tam gırgırların kucağına düşmüştük. Halbuki, içimizde bazı arkadaşlar bizden daha tecrübeli oldukları için, Boğaz'da, vapur yolu üzerinde gırgırla balık avlamasının yasak edildiğini söylemişler, böylelikle yüreğimizi de rahat ettirmişlerdi. Meğer gırgır milleti yasak dinlemezmiş. Biz nereden bileceğiz bunu?...

Neyse, biz balık milleti, kendi haddimizi biliriz. Adana'nın demirbaş Belediye Başkanı gibi, vur patlasın, çal oynasın şeklinde bir hayata özendiğimiz de yoktur. Eninde sonunda kaderimiz, ya büyük bir ba-

lık tarafından yutulmak, ya da insanlar tarafından yenmektir. Bizim yazımız böyle yazılmış. Ecelimizle ölmek, nasibimizde yoktur. Böyle olduğumuzu biliriz ama, gene de büyük canavarların, ya da onlardan daha merhametli sandığımız insanların burunlarının dibine kadar sokulmaktan vazgeçmeyiz.

Neyse, uzun lâfın kıyası, ilkin motorun ambarına, sonra da ıslak sepetlere doldurulduk, soluğu Balıkhanede aldık. Balıkhaneye lâfını, eskiden beri duyardık. Ama, nasıl bir yer olduğunu, bir görenimiz yoktu. Oraya gidip de, aramıza tekrar dönen olmamıştı. Balıkhanede, yüzlerce sepet dolusu istavrit de, bizim gibi müşteri bekliyordu. Ben ve arkadaşlarım, öteki istavritlere göre, daha yağlıydık. Belediye çöp işine yıllardır bir çare bulamadığı için, çöpleri gene denize döküyor, böylelikle bize çok yararlı oluyordu. Ben ve arkadaşlarım, böylece denize dökülen yağlı ve kemikli çöplerin arasında tam on gün bayram etmiştik. Ama neye yarar? İşte, sonunda sepete girdik.

Sağdan, soldan müşteriler yağmaya başladı. Sepetler dizi dizi kantara vuruluyordu. Bizim sepetin yanında da pos bıyıklı biri durdu. Sepetin başındaki mal sahibimizle bir kaç fısıltıdan sonra, al takke, ver külâh, kilomuz kırk kuruş etti. Biz de hemen kantara vurdular. Bir kamyonetin arkasına attıkları gibi, yelyepelek Pangaltı'daki dükkânı bulduk. Yolda giderken, mal sahibimiz olan palabıyıklı dam, şoföre diyordu ki:

— Fakir fıkara, on üç liraya et alıp da taskebabı yapacak halde mi?

Cenabı Allah bir sis verdi, arkasından da bu kuzucukları verdi. Hamdolsun, İstanbul'un hem karnı, hem gözü doycak.

Sepette giderken, kendi kendime mırıldanıyordum:

«Bizim kaderimiz, eninde sonunda, yemek. Hiç olmazsa birinin midesine gider de, ona nafaka olabilirsek, insanlığa, bir politikacıdan fazla hizmet ettik diye, avunabiliriz.»

Dükkan gelir gelmez, bizi ilkin bir tablaya boca ettiler. Sonra çıkararak, içeriden bir sepet daha istavrit getirdi. Bizim arkadaşlarla onları bir karıştırdı. Meğer onlar iki gün önceden kalmaymış. Hepimizi bir tablanın içine döktükten sonra, üstümüze bir kova da su döktü. Böylece otuz kilo taze balık, oldu altmış kilo taze balık...

Tablanın üstüne de bir etiket koydu. Fiyatımızı da yazdı etiketin üstüne.

— Yesin millet ibadullah, diye, bastı nârayı...

Ben tablanın içinde, balıklama yattığım için, herifin mukavvaya ne yazdığını ilkin görmedim. Ama sonradan konuşulanları duyunca, Vehbi'nin kerrakesini anladım. Bizi Balıkhaneden kaldıran palabıyık, yemini billâh ederek, müşteriye diyor ki:

— Namusum hakkı için söylüyorum bey abi, alınışı üç buçuk lira... Biz de beşe satıyoruz. Ama dinime imanına, bir ekmek parası ya kalıyor, ya da kalmıyor bize... Firesi, kesekâğıdı, terazi fazlası falan derken, bize de dört lirayı geçiyor. Sis oldu, böyle oldu.

Şeytan dedi ki, kalk yerinden fırıla, palabıyığı yakala bıyığından... Bir sağına, bir soluna iki tane çar-

pıp: «Sen utanmıyor musun yalan söylemeye? Bizi kırk kuruştan kaptattın da, üç buçuk liraya aldım diye nasıl yemin edersin?» de... «Tuh sana... Sen böyle yaptıktan sonra, sinema kapılarında alenen karaborsacılık eden fırsatçılar ne yapmazlar? Kasaplar, sebzeciler, kabızmalar neler yapmazlar? Kunduracılar, kumaşçılar, bakkallar, sütçüler, lokantacılar neler yapmazlar? Onların ki can değil mi? Şimdiye kadar onlardan bir tanesi bile, bir lokantacı, bir sebzeci, bir kasap, kırk para haram yemiş midir? Manavı, kumaşçı, bakkalı, kasabı, beş kuruşluk bir haksızlık yapmış mıdır? Yapmazlar tabii... Çünkü onlarda ticaret ahlakı vardır. Üstelik devlete vergilerini de santimi santimine öderler. Çünkü ticaret ahlakının gereği budur... Halbuki sen burada, bak ne dalâvercerler çeviriyorsun?» deyiver...

Diyemedim korkudan... Herifi kızdırırsak, bakarsın, tablanın içinden beni alıp «Bu balık komünisttir» diye, oracıkta lâğımın içine atıverir. Ama, palabıyık, benim aklımdan geçenleri sezmiş gibi, hemen komp-limana başladı:

— Hey maşallah heeey!... Bu balık, başka balıktı!...

Uzun lâfın kıyası, Feriköy taraflarında oturan bir yaşlı kadın, bizi dört buçuk liradan satın aldı. On sekiz, yirmi kadar arkadaşla beraber ben, yani bir kilo zavallı, kesekâğıdının içinde kafa kafaya verdik.

Bu kesekâğıdını da, son günlerin iade gazetelerinden yapmışlar.

Arkadaşlardan biri, okuma biliyordu. Tam onun burnunun ucuna gelen yerde, şöyle bir havadis varmış: «Başbakan Süleyman Demirel, dün bir demec vererek Temel Hak ve Hürriyetler Kanunu Tasarısını savundu» diye yazılmış.

Bizi aldı bir gülme... Kesekâğıdının içinde, gülmekten kıkır kıkır kırılıyoruz.

Arkadaşlardan biri, okuma bilene: — Allah aşkına alt tarafını da oku, dedi. Öteki de okudu:

«Biz, hürriyete âşık insanlarız. Bu kanun Anayasa'nın sağladığı hürriyetleri teminat altına almak için getirilmiştir. Akli eveller, bunu böyle bilmelidirler.»

Biraz sonra başımıza geleceklere aldırış etmeden, gül babam gül.

Ama bu keyfimiz, uzun sürm. İ. Biraz sonra, fakir bir kadının, değnek haline gelmiş şahadet parmağı gırtlığımızı girdi. Ciğerlerimizi, barsaklarımızı, şöyle bir kavrayarak, koparıp attı. Sonra da bizi, güzel bir yıkadı. Ateşin üzerindeki sıcak yağın içine bırakıverdi. Bereket ağzım, burnum, un içinde olduğu için, acıyı fazla hissetmiyorum. Sadece yağın kokusu fena geliyor burnuma. Üstelik, kadıncağız, bu yağı tavaya koyarken, tenekenin üstünde «Halis Ayvalık» diye yazdığını, okuma bilen arkadaş fısıldamıştı bize... Biraz sonra, bir tabağın içine yerleştirilip, tabii sofranın yolunu tutacağız. İşin, ondan ötesini pek bilemeyeceğim. Eğer öldükten sonra, dirilmek diye bir şey varsa, dünyaya bir dahaki gelişimde, politikacı-sı bir araba lâf eden kıyılarından katilen geçmiyeceğim. Çünkü hayatını feda eden, cümle âlemin midesine gıda olan biziz. Parayı cebe indiren, dalavereci...

Ama şimdi siz diyeceksiniz ki «Battı balık yan gider...» O, sizin lâfınız... Siz bize lâf yetiştireceğinize, kendinize mâni düztün:

Balıkhaneye silme istavrit dolu, Madrabazın kazık atınaktır yolu, Bunu söyledin mi, ortanın solu. Aman Süllüman reis, bize de mi lulu?

Adnan VELİ

İnönü, nutuklarını özel doktorunun kontrolü altında yazıyor... — Gazeteler —

— Bak bakalım sıhhatli mi?..

Paris

Türkiye... Türkiye...

Y AŞLI profesörün çocuksu gözleri vardı. Bir çocuk gibi mahcuptu da. Türkiye'ye karşı sevgisi de, bir çocuğun anasına olan sevgisi gibi katıksızdı.

... Rivoli sokağındaki konferans salonunda boş koltuk bulamadım... Türkiye'yi dinlemeğe gelmişlerdi Parisliler profesörün ağzından. Percheron'du adı...

Türkiye'yi anlatıyordu. Renkli resimlerini de çaptırıyordu dev dev beyaz perdeye.

Öylesine yumuşak anlatıyordu ki, âdeta bir el, memleketimi okşuyordu Edirne'den Ardahan'a kadar, bütün hırçınlıklarımı sile sile, bütün isyanlarımı yatıştırı yatıştırı, bütün hasretlerimi dindire dindire...

Ve yeni duygular uyanıyordu insanlarda, günlük hayatın oraya buraya savurduğu, pek kullanılmayan duygular...

Yusuf Ziya'yı nasıl anmıyayım?... Mektuplarının birinde bana diyordu ki: «Paris'i gören gözlerinden öperim»... Benim de kendi gözümü öpesim geliyor!...

Setin üzerindeki, ufak tefek, yalın adam bizi bize anlatıyordu, bilmediğimiz bizi bize... Selâhattin Eyyubî'nin ölümünde, savaş yetimlerine, Frenk, Türk, Arap yetimlerine, aynı parayı bıraktığını anlatıyordu. Atılânın anlayışını, hoşgörülüğünü söylüyordu. Biliyor muydunk?...

Rüstem Paşa Camiinden dem vuruyordu, Mihrimah Sultanıkinden de, kaçmız, yalan söylemeyen sosyalistlerimizden tutun, bu anıtların içerisine bir tek defa ayak basmıştı ki?...

Ve ufak tefek yalın adam, Türkiye'yi Parislilere alkışlatıyordu şakır şakır. Eminim ki, Türkiye'ye bir insan grubu çağrıldığında, dâvetli olarak, Percheron'lar çağırılmıyacak... Ve eminim ki, bir sürü ağzı kalabalık çağrılacak, patlayasıya yediği kalkan, kılıç, şiş mişle ucuz nutuklar atıştıran ağzı kalabalıklar...

Kürsülerde Percheron'lar, yazık, Türkiye Türkiye diye, istedikleri kadar, Türkiye'yi ılık bir yürek gibi dünyaya yayan sözler söyleyip dursunlar...

PARLAMENTO, DE GAULLE, V.B...

Cık cık, adamı sevmiyorlar vatan-daşları... Cık cık... Değerini ölçüyorlar, biçiyorlar, kendisine karşı bir nevi saygı duyuyorlar, fakat sevmiyorlar... De Gaulle, onların gözün-

Yazısız

de tek adamın otoritesinin sembolü... Onun için ağızyla kuş tutsa... Devlet Başkanlığına seçildiğinde, kendisine önemli bir kişinin söylediği sözleri hatırlıyorum: «Sizi tebrik etmiyorum, çünkü, seçilmenizin Fransız milletine faydalı olacağına inançlı değilim... (Bu Fransız savcıları da uyuyorlar yani!...)»

Ben de çıkıp böyle bir telgraf patlatacağım. Kime mi?... Tabii De Gaulle'a!... Kime olacak?...

Kendisini görmüş Türkler anlatıyorlar... Resmi kabullerde nice a-bus'sa (camı sıkılıyordur, yazık), basın toplantılarında, o kadar esprili, o kadar güleç. Bin kadar gazeteci,

onu zıvanadan çıkarmaya uğraşıyorlar da, hiiiç tınmıyor...

Zıvanası sağlam zâr, her şeyi sağlam çünkü!...

Fransız Parlamentosunu azıcık gördüm... Serin bir yer! Rahat bir yer! Amfi şeklinde, o.

Görüşmeler arasında bizimkiyle fark var mı?... Var: Görüşükleri meseleler başka. O kadarlık mı?... Yooo!

Bir şeye dikkat ettim, dost ola, düşman ola, kişi, güzel bir şey, esprili bir şey söyledi mi, en amansız rakipleri tarafından alkışlanıyor...

Bu konuya pek dalmak isteniyor!...

Mektubu

Bizden ziyaretçiler

Şan Elize'de bir çift kavga ediyordu... Türkçe... «Yürü karı» diye...

Bir de bizim hırçın dostlarımızın komprador diyebilecekleri kişiler gördüm, memnun, mesrur, ellerinde bir deve yükü kadar paketler...

Konuştum da bunların biriyle... Yanlarında matmazelcikleri de vardı... Uzun bacaklı, sert bakışlı, sal-kım saçlı, gözlerini hiç kapatmaz-mışcasına, açık ve siyah, İngiltere'de tahsil eden bir matmazelcağız... Mini mini mini bir eteği vardı ve bir hem reyürlü, hem pırıltılı elbisesi... Yanındaki anası da, altın dö piyesler içindeydi. Pederinin boynuna da Salkanın en ağır kravatları dolanı-yordu... Nice memnundular üçü de Yârabbim... Kızın İngilteresinden ve bacaklarından, kompradorluklarınd-an (üzülmeyin üzülen dostlarım, onlar hallerinden çok memnun)... Kendilerinden, deve yükü kadar yük teşkil eden paketlerinden... Dünyada-ki: Dünyanın memnun olmayacak nesi vardı ki?... Yok, tiyatroya falan gidecek vakitleri yoktu... Şehrin gö-beğinde bir otel seçmişlerdi ki, alış-verişleri kolaylaşa... «Alışveriş için geldik»... Alışveriş için gelmişlerdi bre, anlamıyor musunuz?...

Burda uzun zamandan beri otu-ranların, pek «alışverişleri yok», öy-le deve deve. Hem kanıksamışlar, hem buraya uymuşlar...

Onsekiz gün, öylesine bir hızla ge-lip geçti ki Akbaba'm... Ve yalnız ve yalnız, Ortaç'ın deyimiyle, «Pa-ris'i gören gözlerim kaldı» bana... İstiyorum ki, gördüklerim uzunca bir zaman silinnesin üzerlerinden!...

Nimet ARZIK

✱

Acaba diyoruz

Tarih, 15 Nisan 1967 Gazi-antep'te bir konuşma yapan Feyzioğlu, «Sosyalistler parti-yi terketsinler» dedi, 30 Nisan 1967'de 47 arkadaşıyla birlikte partiyi terkettik!

Feyzioğlu'nun konuşmala-riyle davranışlarına insan ba-kıyor, bakıyor da, «Acaba» di-yor, «Partiyi terketmesini is-tediği sosyalistler, sadece bu 48 kişi miydi?»

CHP KURULTAYINDA TABANCA ÇEKİLDİ
Gazeteler

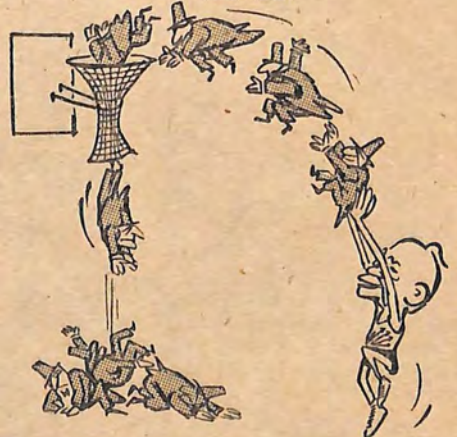

YAZISIZ

BEN

CHP KURULTAYI SPOR
SALONUNDA YAPILDI

BASKET

Biraz tuz

GEÇTİĞİMİZ ay içinde İstanbullular sanat ve defileye giderek vakitlerinin çoğunu eğlenceli geçirdiler. Hele bale sevenler hayatlarından çok memnun kaldılar. Zira Londra Festival Balesi İstanbul ve Ankara'da verdiği temsillerle ciddi ilgi toplayacak nitelikteydi.

Seksen beş kişilik bale grubunu Türklere tanıtma maksadıyla İngiliz Sefareti ve Başkonsolosluğunda iki büyük davet verildi. İstanbul'daki kokteyli İngiltere'nin yeni İstanbul Başkonsolosu Mr. Burows ve Kültür Heyeti Başkanı Mr. Williams, Ankara'dakini ise Büyükelçi Sir Allen verdi. Her ikisine giden misafirlerin hayret ettikleri nokta, balerinlerin çok fazla genç oluşuydu. Sokakta görseniz bitnik zannedilebilecek bu balerinlerin hemen hepsi mini-etek giymişlerdi. Erkeklerde de saç ve favori uzunluğu kısa etekler kadar ilgi çekti.

Grubu Türkiye'ye getiren emperzaryo Ömer Umar her gece Oryantal Lokantasındaki «super» lere gitmekten epey kilo aldı. Balerinlerin bütün gün yemek yememesine karşılık Ömer Umar hem muntazam öğünlerini yiyor, hem de geceleri seksen beş kişiye ev sahipliği ederken atıştırıyordu.

İstanbullular bale gösterilerinden hemen sonra Aylâ Erduran'ın konseri için satılan biletleri almak için sıraya girdiler ama, konseri tertipleyen Panayot Abacı ile Faruk Erengül'ün anlaşılmaayan tutumları yüzünden bu sefer konserin iptali neticesinde geriye biletleri verme işi daha çok vakit aldı. Bu resital için Ankara'dan bizzat gelen piyanist Mithat Fenmen de çok üzülerek başkente döndü.

Bu fiyaskonun sonunda İstanbullular eşine ender rastlanacak mükemmellikte bir konseri Şan Sinemasında dinleme fırsatını ele geçirdiler. Dakikalarca ayakta alkışlanan otuz dört yaşındaki Fransız kemancı kadar Ankara Reiscumhur Orkestrası da alkış aldı.

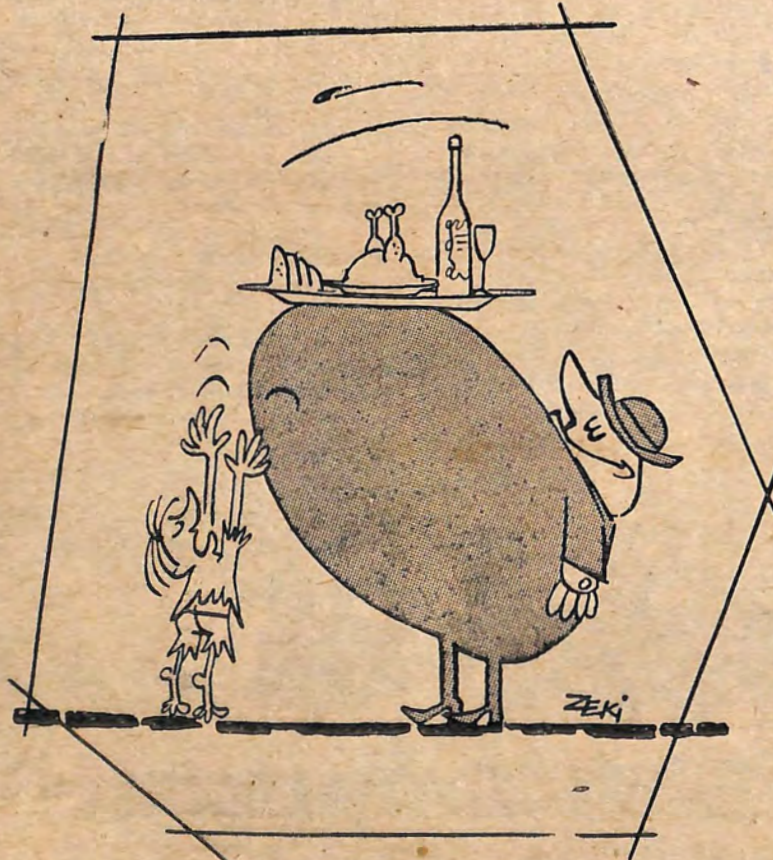
Turist mevsimi açıldı açılalı İstanbul limanı da yabancı transatlantiklerle dolup taşıyor. İki hafta önce İstanbul'u dolduran Fransız turistleri içinde Paris'in Belediye Reisi bile vardı. Ama asıl mthim şahsiyet SS France gemisinin altı yüz elli kişilik tiyatro salonunda en son eserlerinden birini sahneye koymakla vakit geçiren ünlü Fransız tiyatro yazarı Jean Anouilh idi. Onu gemide arkadaşı Dario Moreno vasıtasıyla tanıyıp ziyaret eden Türk aktörü İsmet Ay açık denizlerde yapılan piyesin ilk gecesinde bir telgraf yollayarak başarılar diledi. Ünlü yazar da İsmet Ay'a teşekkürleriyle birlikte son kitabını gönderdi.

Birçok hastanelerimiz faydalı dernekler kurarak hanımları burada çalışmaya zorluyorlar ve çok da iyi yapıyorlar. Boş oturan ve sıkıntıdan oyun masaları ile terzihanelerden ayrılmayan bazı kadınlarımız bu derneklerde çalışmaya başladıktan sonra mesut olduklarını itiraf ediyorlar. Cerrahpaşa Hastanesindeki Hasta Çocukları Koruma Derneği bunlardan biri. Geçen gece Kervansaray'da düzenledikleri bir akşam yemeğinde yalnız piyangodan topladıkları onbir bin lirayla fakir ço-

Eşkiya Hamido'dan sonra milletvekili Hamido da silâhlarını teslim etti.

Küçük dağları ben yarattım!

Yazısız

Biraz biber

cuklara yardım edip onların dertlerinin hiç olmazsa bir kısmını hallettiler. Bu arada mektepler de boş durmuyor. Meselâ Üsküdar Amerikan Kız Lisesinin elli yıllık resim hocası bir yaşlı Amerikalıdır. Fakat sadece resim dersi vermekle yetinmeyip talebelerine güzel kulüpler kurdurup onları sosyal hayata hazırlayan Miss Blotter bu yıl yeni bir deneme yaptı. Küçük talebelerine bir kukla kulübü kurdurttu. İki ay çalıştıktan sonra bu kuklalara iki piyes koymasını öğreten küçükler marifetlerini göstermek için Zeynep Kâmil Hastanesine gittiler ve orada hasta yatan arkadaşlarına 23 Nisan'da güzel saatler geçirttiler.

İstanbullular bir de defile yağmuru tutuldular. Önce Haldun Dormen'in ömründe ilk defa denediği «tiyatromsu defile» çok değişti. Vakko Mağazası kesesini açmış bu iş için Haldun Dormen'e onbin lira vermişti ama karşılığını fazlasıyla aldı. Takdimciliği Altan Erbulak yaptı ve hanımları kakhahalara boğdu. Yerli kumaşların güzelliği kadar ilgi çeken Türk mankenleri henüz işviçreli hocalarından diploma almalarına rağmen gayet rahattılar ve çok beğenildiler.

Bunun kadar ilgi çeken bir defile de Millî Eğitim Bakanlığı Terzilik Okulunun hazırladığı bir defileydi. Bilhassa meşhur erkek terzilerinden Ahmet Bozkurt'un üç ayda hazırladığı son moda erkek kıyafetleri artık kadın modasına verilen önemin erkeklerle nispetle azaldığına delildi. Bilhassa Zeki Müren'in büyük bir ilgiyle takip ettiği bu defileye Necmi Vardar gibi tanınmış kadın terzileri de güzel kıyafetlerle katıldı. Ayfer Butiğin defilesinde bir özellik yoktu ama Hayko'nun şık iskarpinleri İtalya'ya sırf iskarpin almak için giden birçok zengin hanımlarımızın bu seyahati boşuna yaptıklarını ispat etti.

A.P.'nin balosu parti ileri gelenlerinin arzuladıkları şekilde pek «ağırbaşlı» geçti. Hattâ o gece için an-gaje edilen oryantal dans bile son dakikada hafiflik katar düşüncesiyle iptal edildi. D.P. ileri gelenlerinden bazılarının bulunduğu bu baloda Başvekil Süleyman Demirel ve eşi sadece portakal suyu içtiler ve hemen hiç dansetmediler. Şeref masasında İstanbul Valisi Vefa Poyraz ve yüksek rütbeli generaller eşleriyle beraberdi. Yirmi beş tane buzdan yapılmış heykelin bulunduğu tepsi-lerde ikram edilen alevli dondurmalar sâkin geceyi daha bir serinletti.

Haberlerimizi hayırlı tarafından bitirelim: İ.B.M. Şirketinin Personel Şefi Lâle Semenderoğlu uzun yıllardan beri evlenme konusundaki ihtiyatını elden bıraktı ve bir kaptana «eve» dedi. Lâle «evet» i duyan Kaptan Yavuz Sönmez vazgeçmesin diye Lâle Semenderoğlu'nu doğruca nikâh masasına götürdü ve kaptan gibi gemisine koyup Norveç'e doğru demir aldı. Hilton'daki güzel kokteylden sonra kendisini gemide bulan Lâle Sönmez işine bağlılığını kocasına kabul ettiren akıllı kadınlarımızdan biri olduğu için Norveç'ten uçakla şirketindeki makine-lerinin başına dönecek.

Leylâ ERDURAN

Enayiler Bölüğü

BİZİM birlikte, birçok bölüğün yanı sıra, bir de «Enayiler Bölüğü» vardı. Ki, o bölük de bizim bölüğümüzdü. Gerçi, biz karargâh bölüğüyduk ama, o olaydan sonra ismimiz Enayiler Bölüğü kaldı gitti...

Bölükte tam 136 kişiydik. Her nasılsa bir gün, Adanalı onbaşı'nın aklına bir muziplik gelmiş, bana:

— Çavuşum, bölükte bir anket yapacağım, dedi.

— Ne anketi? diye sordum.

— Bakalım bugüne kadar aramızda hiç kadınla yatmayan var mı?

— N'olacak?

— Olacağı yok çavuşum. Gırgır... Yani senin anlayacağın, gel teskere gel!

— Yap, dedim.

O akşam, erat koğuşa çekildikten sonra bizim Adanalı onbaşı elinde kâğıt kalem) ankete girişti. Soru sorulan, ağzını iki yana kaslarının müsaade ettiği kadar yaydıktan sonra:

— He, diyordu.

Kimi yırtıklar da:

— Ühüüü, saçımdaki tel kadar... Esmer mi isten, sarışın mı isten, kumral mı isten, zil Arap mı isten?

— Ohooo, biz gâvur avradıyan bile yatmış adamız oğlum, diyorlar-di.

Koğuş kahkahadan kırılıyordu. Nihayet sıra, beş vakit namazında abdestinde, ağzından bir tek küfür çıkmayan, özü sözü doğru Muş'lu Hacı'ya geldi. Onbaşıyla dikildi karşısına:

— Söyle bakalım Hacı, hiç bugüne kadar bir kadınla yattın mı?

Zavallı Hacı'nın yüzü renkten renge girdi. Önce sarı oldu, sonra yeşil, sonra kırmızı. Ama, al kırmızı...

— Hadi Hacı söyle!

Erler:

— Çavuşum, belki o daha akıl ba-liğ bile olmamıştır, diye fıkırdama-ya başladılar.

— Susun, kendisi cevap versin, dedim. Hacı, bu soruya cevap ver, yüzbaşı istiyor.

Hacı, yüzbaşı sözünü duyunca başını yastığa gömdü ve mırıldanarak:

— Etmeyin çavuşum, utanırem, dedi.

— Ulan bunda utanacak ne var? Ya yattım de, ya da yatmadım.

— Çavuşum içim geçiy vallaha, çok utanırem...

— Hadi hadi, kaldır da kafanı cevap ver!...

Hacı, kafasını kaldırmadan ağırlar koşturdu:

— Heç yatmadım gımandanım!.. Koğuşun kahkahası top gibi gürledi:

— Namazdan oruçtan vakit bula-mamıştır ki!...

— Ulan sen de insanım diye gezi-yorsun ha!...

Zavallı Hacı, battaniyeyi üzerine çekmiş hıçkırık hıçkırık ağlıyordu.

Adanalı onbaşı:

— Bunun köyünde acaba insanla-rı da iğdiş ediyorlar mı, etmiyorlar mı soralım mı çavuşum? dedi.

— Bırak, dedim, millet şimdi iyi-ce makaraya alır.

Bu olaydan sonra, Hacı bir daha kafasını kaldırmıyordu bölüğün yüzüne. Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum, bir pazar günü Adanalı onbaşı yanıma gelerek:

— Çavuşum bir fikrim var, dedi.

— Hayrola?

— Gırgır...

— Neymiş bu?

— Hacı'ya bir kadın getirelim.

— Buraya mı?

— Buraya. Amma ne gırgır olur ya çavuşum... Tıkırız ikisini terzinin odasına. Bak sen o zaman gırgıral!

— Ya kadın?

— İstanbullu Şükrü, benim tanıdığım bir kadın var, parayı bastık mı gelir diyor.

Askerlik başka türlü bitmezdi ki...

— Önce kadın işini ayarlayalım, ondan sonra meseleyi Hacı'ya açarız dedim.

İlk izin günü İstanbullu Şükrü kadınla konuştu. Kadın:

— Yüz kâğıda gelirim, demiş.

Kadını birliğe nasıl sokacağımızı da kararlaştırdık. Üzerine asker el-bisesi, asker kaptu giydirecek, saç-larını da şapkanın altında toplaya-caktık.

O akşam Hacı'yı mutfak nöbetçisi yaptık. Koğuştaki:

— Arkadaşlar, dedim. Bilmiş olu-nuz ki, Hacı'yı bir günlüğüne evlen-diriyoruz!

Şapkaların tümü havaya fırladı.

— Yalnız bu gırgır için tam 130 liraya ihtiyaç var. Yüzü kadına, otu-

zu da taksiye. Anlayacağınız, kelle başı bir lira.

Adanalı onbaşı:

— Bu gırgır İkibuçuk lira da e-der ama arkadaşlar, biz kârından vazgeçtik, sermayesine yapıyoruz, dedi. Şimdi kimler, bu «Hacı'yı Evlendirme Kampanyası» na katılıyor-sa, gelsin, ismini yazdırsın ve bir lirayı toka etsin. Yalnız şu var ki arkadaşlar, kadın buraya gelinceye kadar Hacı'ya birşey çıtlamak yok...

On dakikanın içinde 130 lirayı topladık. İstanbullu Şükrü, cumartesi günü öğleden sonra kadını getirmek için gitti. Kadın, tam saat yirmide terzinin odasında olacaktı. Biz de gündüzden masanın altına bir mikrofon yerleştirdik. İçimizde, en yüzümüzü Deli Kâzım olduğu için, onu da anahtar deliğinden gözetlemekle vazifelendirdik. Gördüklerini bir bir bölüğe anlatacak, biz de konuşmaları mikrofondan izleyecektik. Ayrıca, İstanbullu da, oyundan kadına bahsedecek ve Hacı'ya hiç yardım etmemesini tembihleyecekti.

Hiçbir aksaklık olmaksızın saat tam yirmide İstanbullu kadını getirdi ve terzi odasına kilitledi. Koğuş, daha ilk akşamdan uykudaydı. Ama çakal uykusunda. Zavallı Hacı, abdestini aldı, yatsıyı kıldı, tam yata-caktı ki, onbaşıyla yanına yaklaştık:

— Kalk Hacı, dedim.

— Odun gettirm gımandanım?

— Odun değil, yüzbaşının emri var, seni evlendireceğiz!

Battaniyelerin altından gelen kı-kırtılar, neredyse bir kahkaha olup koğuşun duvarlarında yankılayacak. Hacı'nın yüzü yine al al oldu:

— Etmeyin çavuşum, utanırem, dedi.

— Bunun utanması yok, emir...

— Çavuşum, yerime sen evlensen de oraya Hacı evlendi diye bi cızık atsın olmuyo mu?

— Hiç öyle şey olur mu Hacı? Sonra ne yapar beni yüzbaşı?

Başını yastığa gömmüş ağlıyordu.

— Hadi Hacı!...

— Sıhılıyom gımandanım. Benim bubam baa ne rahat etdi, harama u-gur çözme, günahdır, dedi.

— Askerlik bu Hacı. Günahı, em-ri verenlerin boynun...

— Edemem gımandanım, vallaha billâha edemem.

— Ulan kalk bi hele. Öyle tatlı ol-lur ki, bi daha istersin amma, o za-man eline geçmez.

— İçim geçiy gımandanım, yerime onbaşım etsin.

— Sana son defa söylüyorum. Kalkıyor musun, kalkmıyor musun?

— Kalkıym gımandanım, ama ben heç bişey bilmem ki...

— Kadın öğretir sana. Görevi bul

— Etmeyin gımandanım, ayağının altını öpme, irezil olurum. Tek hep-nizin goğuş nöbetini ben tutam, et-meyin bu eziyeti baa...

— Ulan sen soyun, gerisine karış-ma!

— Bi nâmahremim önünde heç Ha-cı soyunur mu gımandanım? Ya ga-ri orama burama baharsa? Ölürem vallaha çavuşum.

— Bu kadar ana kuzusu ölmüş mü de sen öleceksin?

— Eee, fazla uzattık, hadi baka-lım kalk!...

Adanalı onbaşı, Hacı'nın ranzayı sıkı sıkı tutan ellerini çözdükten sonra:

— Hadi bakalım yürü. Bu bir emir-dir, anladın mı? Ya gurşuna dizilin, ya da avradın yanına giden... dedi.

Zavallının o halini görünce, bir-den bire içimden bu şakadan vaz-geçmek geldi. Gözlerini gözümde dik-miş, bir idam mahkûmu gibi yalvarı-yordu:

— Sonam bi hal olur, datlı canı-ma giyarım, etmeyin çavuşum, et-meyin onbaşım, diyordu.

— Hadi hadi, kadın sana öğrete-cek, yürüüüü...

— Gurbanınız olam etmeyin. Ya-pamam, bilemem!...

O ranzaya yapışırken, bu ranzaya yapışırken Hacı'yı zorla soktuk ter-zinin odasına. Kapının kapanmasıyla, battaniyelerin havaya fırlaması bir oldu. Konyalı Deli Kâzım, marş marşla gitti anahtar deliğinin önüne. Kulaklarımız hoparlörde, gözlerimiz Konyalı'da...

Konyalı, elbisesinin düğmesini çö-zer gibi yaparak ilk işaretini verdi. Anladık ki Hacı soyunuyor. Bir da-kika sonra hoparlörden şu sesleri duyduk:

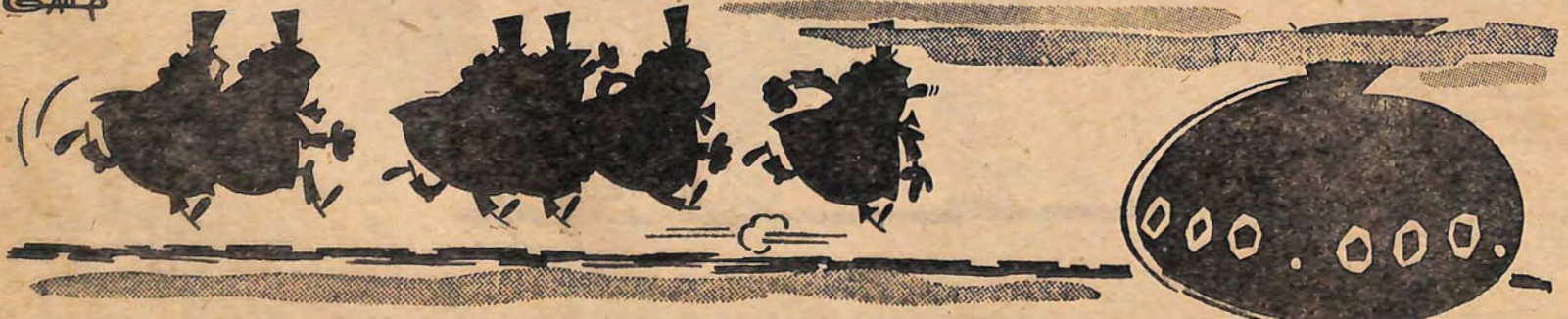
— Ula gız, sen ne gözlemlişin üle. Gözlerin güççük avradımınki-ne, memişlerin büyük avradımınki-ne, saçların da geçen sene üçten dokuza boşadıgım avradımınki-ne benziyo... Gel hele gel, sennen bi çoban işi sevişek. Gir hele goynu-mal...

Konyalı dizlerine vura vura koğu-şun ortasına kadar geldi:

— Yuh hepimize uleeeen... Biz Ha-cı va değil, Hacı bize gırgır ettili... Yuuuu!

Muzaffer İZGÜ

Gali

«İleri gelenlerimiz!...»

PAZARTESİ

Arayan arayana

Kayseri'de bir konuşma yapan Bölükbaşı, «Demokrasi-miz' elinde fener, faziletli ay-dınları arıyor» demiş.

Aranmakta olan faziletli ay-dınlarımızın nerede oldukları-nı da hadi biz söyleyiverelim: A iki gözüm Bölükbaşı, onlar da bildik bileli demokrasimi-zi yaşatacak faziletli politika-cıları arıyorlar!

SALI

Tankınız eksik

Bıçak, saldırma, kılıç, ta-banca derken şimdi de, Al-man polisi iki Türk işçisinde «Uçaksavar» bulmuş!

Haydi gelin de şaşmayın ba-kalım. Büyük ümitlerle yolcu ettiğimiz bu vatandaşlar gur-bet illerinde iş mi arıyorlar, yoksa adı kötüye çıktığından Türk işçisi istemeyen bazı Av-rupa ülkelerine, zorla girebil-mek için ordu mu kuruyor-lar?

ÇARŞAMBA

Oğullar süründükçe

Beyazıt'ta kaybolan çocuk, babasını Emniyette bulmuş. Hep böyle oluyor nedense... Babalar kendilerini emniyete almaya kalktıkça, oğullar so-kaklarda kalıyor. Ailece emni-yet altında yaşamının kolayı-nı bir bulsak...

PERŞEMBE

Çaresizlik

Gazeteler yazıyor: «16 asır-lık Çemberlitaş'ın ayakta du-racak hali yok!»

Peki ama, millet ne yapsın yani? Çemberlitaş'ın ayakta duracak hali yok, bizim çıkıp onarmamızın imkânı yok, a-sırlardır o sabırla yapılmasını bekliyor, biz sabırla yıkılma-sını...

Sonunda bizim sabrımıza dayanamayıp, taş bile çatladı işte!

GUMA

Şarkı gibi

Gazete sayfalarına sığma-yan dolandırıcılık olaylarına, seçkin kimselerin isimleri de karışmaya başladı artık: «Devlet Bakanının eşi dolan-dırıldı!»

Diğer vatandaşlar için güzel bir teselli fırsatı: «Falanca

Bir batında...

Bakan eşinin kuvaföründe sa-çımı yaptırdım kardeş» der gi-bi, «Filânca Bakanın eşini do-landırılar tarafından dolan-dırıldım kardeş» diye önce ö-vünür, sonra da meşhur bir şarkıyı birazcık değiştirir, «Dolana ay dolana, dolana gün dolana. Şu güzel Türki-yemde, dolandırılan dolandı-rılana» diye makam üzere ö-vünürüz!

CUMARTESİ

Üçüncü blok

Hatırlarsınız, bundan bir süre önce C.H.P.'de kurulan üçüncü bloka harıl harıl isim aranıyordu. «Sekizler» dendi, «Elli sekizler» dendi, «Çerkez Ethemciler» dendi, fakat hiç biri tutmadı. Kırksekiz sena-tör ve milletvekilinin istifa-sından sonra, herhalde blok-

ları birbirinden şöyle ayıraca-ğız: Sağcılar, Solcular, Yolcu-lar!

PAZAR

Biz yalnız...

Gırtlığa kadar borç içinde yüzen Belediyemizin çalışan başkanı İşcan, «Borçları na-sıl ödeyeceğimizi değil, yeni-den borç alabilecek kaynakla-rı nasıl bulacağımızı düşünü-yorum» demiş.

Eh, sayın Başkan düşünür-ken, biz de fıkramızı anlata-lım.

Bizim belediyeyi kıskandıra-cak kadar borca dalan adam, bir dostuyla karşılaşır:

— Hayrola, der arkadaş, nereye böyle?

— Sorma, diye cevap verir beriki, nereye gittiğimi ben

de bilmiyorum.

— Hem hastasın galiba... Yüzünde renk falan kalma-mış!

— Borçluyum, diye mırıl-da-nır bizimki. Çaresizlik içinde-yim, ne yapacağımı bilmiyo-rum!

Dostunun durumuna fazla-sıyla üzülen arkadaşı:

— Yaa, der, borcun ne ka-dar?

— Bilmem ki...

— Peki, kim bilir?

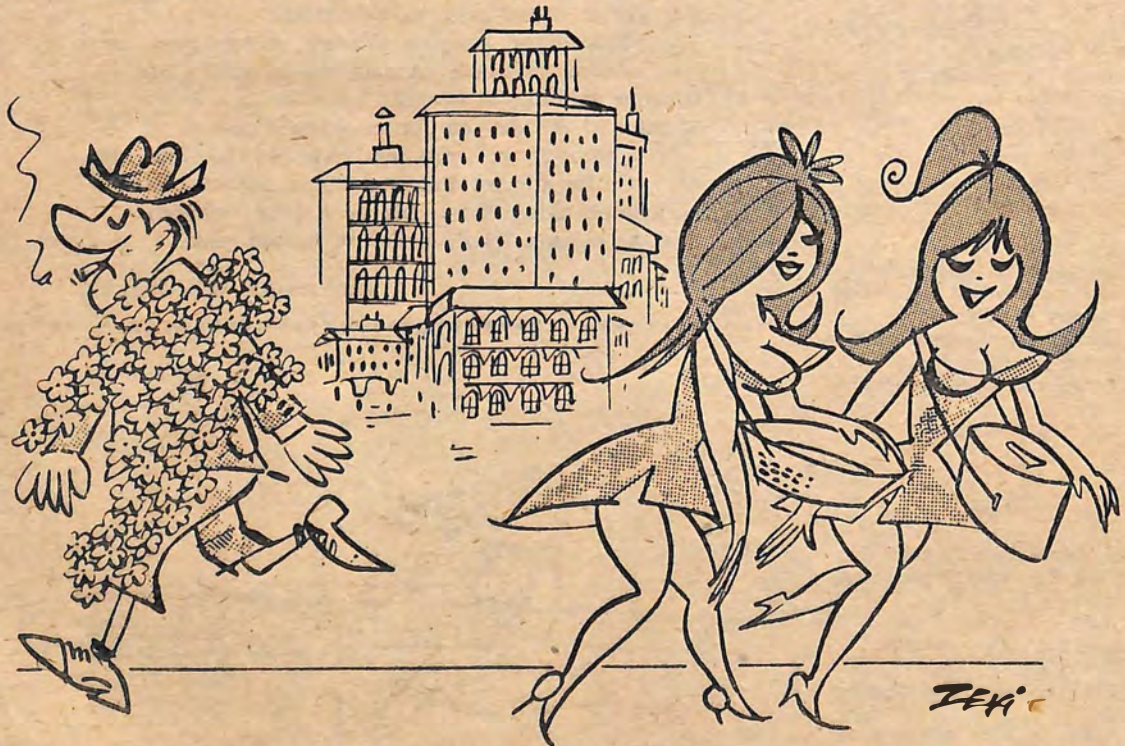
— Alacaklılar bilir her hal-de...

Sabır taştan adam, alaylı a-laylı gülümser:

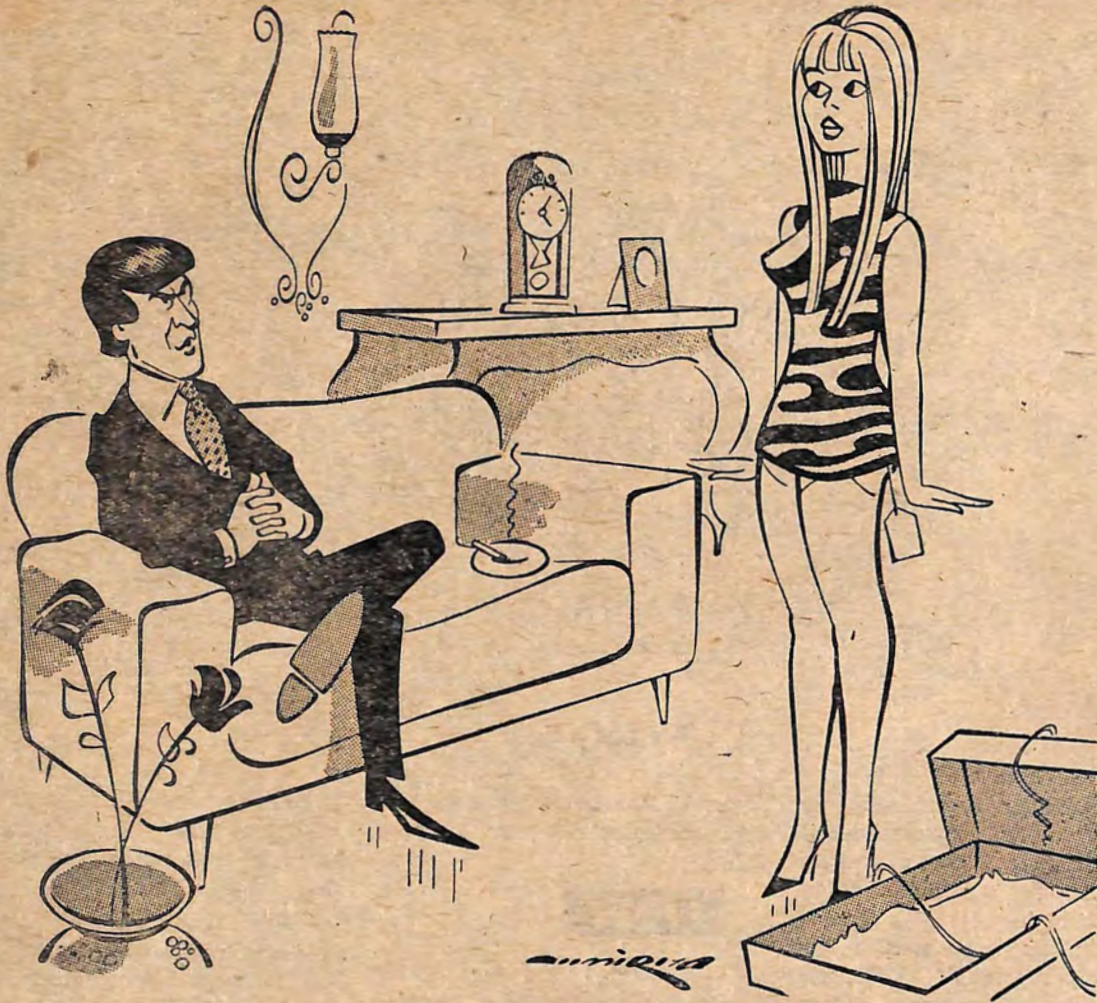
— Sen ne bilirsin?

Beriki safiyetle cevap ve-rir:

— Hesap tutmak, alacaklı-nın işi. Ben yalnız borç iste-mesini bilirim!

Bir «Çiçek kampanyası» daha sona erdi. — Gazeteler —

— Niye kıızıyorsun ayol? Ne kadar kısa olursa o kadar ucuz oluyor!...

Tehdit

— Dün öğleden sonra bir parktan geçerken karını Kaya'nın kolunda ve onunla öpüşürken gördüm.

— Eee sonra? Ne olmuş yani?
— Bakıyorum buna kızmıyorsun?...

— Nasıl kızabilirim? Kızarsam Kaya kendi karısının aşığı olduğumu karıma söylemekle beni tehdit eder sonra!...

Evlilik

İki kadın konuşuyorlardı:
— Kocan nasıl? Evlendiğinizden beri hiç değişti mi?
— Sorma. İlk günler bana sadece kalbinden bahsedirdi. Şimdiyse karaciğerinden bahsediyor.

Aptal

Annesi kızma:
— Ev sahibinin oğluna, bu kadar aşırı samimiyet göstermen hiç hoşuma gitmiyor.
— Ben göstermiyorum anne, o sırnaşıyor.
— Peki, seni niye yanağından öptü?
— Aptal da ondan...

Anlayış

Arkadaşları Ahmet'e sordular:
— Gene boşanıyormuşsun, doğru mu?
— Evet.
— Ama bu kaçınıcı birader?
— Onuncu.
— Peki neden geçinemiyorsunuz?
— Kadınlar beni anlamıyorlar da ondan.
— Öyleyse sen de anlat kendini.
— O zaman da anlamamazlığa geliyorlar.

Çıktı

Biz refah bekliyorduk ümidimiz ham çıktı.
Hep ucuzluk ummuştuk bir de baktık zam çıktı.
Pehlivan tefrikası «arkası var» der gibi,
Her gün yepyeni bir zam gayet muntazam çıktı.
Millet öyle yıldırı ki bu iğrenç zam lâfından,
Zam dedin mi kaçıyor sanırsın cüzzam çıktı.
Sigaraya, tütüne, şekere falan derken,
Rakıya yapılan zam hayli muazzam çıktı.
Zam olacak diye halk Sümerbank kuyruğunda...
Tumanlık bez alırken bircümle âzam çıktı.
Yandı dar gelirli başa gelen çekilir,
Bol gelirli olana gene iltizam çıktı.
Yükseliyor balcedan «Param param pam» sesi,
Bizim payımıza da radyoda hüzzam çıktı.
Ortann solundayla Ecevit'i kolunda,
Sandım ki bir de yeni İmam-ı Azam çıktı.
Uymadıktan sonra hep rafa koymak için mi,
Ciltler dolusu bunca kanunla nizam çıktı?
Mukadder olduğumdan bir de halime baktım:
Dert ve mihnet içinde kader ve kazam çıktı.

Mukadder ÖZAKMAN

Aşkın vardır bin bir türü,
Hepsi kale alınmalı.
Yalan aşkın garnitürü,
Bu da göze alınmalı.

Kimli ürkek, kimi cesur,
Kiminin yüreği bir sur.
Kadı kızında da kusur,
Vardır göze alınmalı.

Demode nazları vardır,
Parçalı hazları vardır.
Çok yağlı kazları vardır;
Sükût göze alınmalı.

Vizon kürk isteyen çıkar,
«Arabam yok» diyen çıkar.
Servetini yiyen çıkar;
İflâs göze alınmalı.

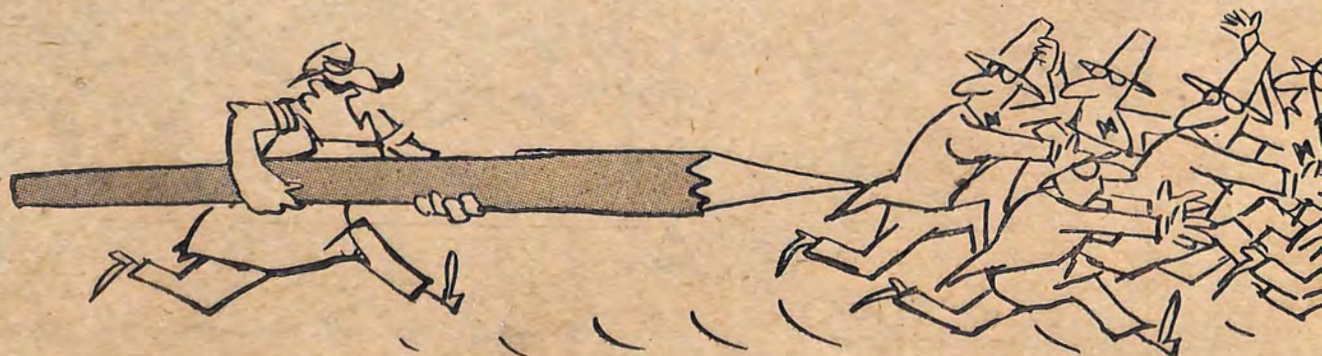
SALÂH

KU

— Baharda sana kuşlar gibi...

Mecliste pahalılıktan şikâyet

— Kimmiş o ş...

Her mazrufa zarf yetişmez,
Yaptığın masraf yetişmez.
Yanarsın etraf yetişmez;
Sonuç göze alınmalı.

Koynunda uyuyan olur,
Kalkar der: «Bir duyan olur.»
Birçoğuna ayan olur;
Baskın göze alınmalı.

Şapka ister tüy sokulu,
Esans arar hoş kokulu.
Seni yapar emir kulu;
Hizmet göze alınmalı.

Kırk yılda bir aranırsın,
Seviliyorum sanırsın.
Başın kelken taranırsın;
Her şey göze alınmalı!...

Salâhattin KUTLU

— Nasıl yapayım resminizi?... Elbiseli mi, çıplak mı?...
— Çıplak, çıplak... Modası geçmesin!...

Kalan şeyler

Dünyada sükûn, fırsat sekiz, on ferde kaldı,
Onları yerdik diye başımız derde kaldı.
Sinirlilik, küskünlük, bayımlar çoğaldı,
Aylma ümidimiz sâde eterde kaldı.
Eskiden bir hedefe yönelen asil hisler,
Şimdi ne kadar sefil, nasıl pejmürde kaldı?
Nerde beraberliğin o coşkun heyecanı?
919'un anlamı nerde kaldı?
Atatürk millet için Batı'dan ışık aldı,
Yine de çok kişinin içinde perde kaldı.
Onun fânî vücudu bir avuç toprak oldu,
Lâkin adı tarihte, birçok eserde kaldı.
Kime bir şeyler sorsan sadra şifa cevap yok,
Her vatandaşın aklı bir ayrı yerde kaldı.
Toplumumuz bölündü (solcu), (gerici) diye;
Söz söylemek yetkisi hepten nâmerde kaldı.
Bu çarpık yürümeler, sarsak sarsak adımlar..
Kabadaylık içte değil de ser'de kaldı.
Birçok Tekel maddesi yeniden ayarlandı,
Asıl zam kuvvetleri arka siperde kaldı.
Her çeşit içki içtik vaktiyle fıçı fıçı,
Gözümüz bu kere de tatlı (Kevser) de kaldı.

Salâhattin KUTLU

Ağırbaşlı..

Bir adam plâjda cıvılcıplak
yatmış, yüzüne de bir gazete ört-
müştü. Üç ağırbaşlı kadın ya-
nından geçerlerken ona baktılar.

Birincisi:

— Bu benim kocam değil, e-
minim, dedi.

İkinci kadın:

— Doğru, sizin kocanız değil.
Üçüncü kadın biraz düşündük-
ten sonra:

— Bu otelde bulunan erkeler-
den hiçbirisi değil, dedi.

Yaş

Kadın büyükçe bir çocuğu e-
linden tutarak otobüse bindirdi.
Çocuk altı yaşından büyük gös-
terdiği için bilettiği ona da bilet
kesmek istedi.

Annesi:

— Nasıl altı yaşında olabilir?
Ben daha evleneli beş sene oldu,
diye itiraz etti.

Biletçi sabırsızlıkla:

— Madam, diye cevap verdi.
Ben burada sadece biletçiyim,
günah çıkaran değil!...

Dünyada olmaz

Karı koca eve geliyorlardı. Ka-
dın:

— Eve girerken sen çocuğu ku-
cağına al, ben şarap şişesini ta-
şıyım.

Deyince, erkek itiraz etti:

— Deli mi oldun! Şarabı sana
taşıtmak mı? Dünyada olmaz! Ya
ayağın bir yere çarpar da onu
düşürürsen!...

Talih

Mütevazi küçük bir papatya,
güzel Margrit'e arzuyla bakarak:

— Ne kadar güzelsin! diye mı-
rıldandı. Hem de talihli!...

— Neden talihli!...

— Çünkü seni soylarlarken ay-
nı zamanda aşk dolu sözler söy-
lerler de ondan!...

aşk edeyim sevgilim!...

ldi. — Gazeteler —

eden?...

Atom iş başında

Vedat SAYGEL

ATOM, bizim memlekette hemen işbaşına gelmeyeceği, her halde benim de başıma bütün bunlar gelmeyecekti.

«Atom işbaşında» isimli bir sergi açılacağını, gazetelerde okumuştunuzdur. Bu konuda benim bildiklerim de, gözüme ilişen haber başlıklarından ibaretti. Sergiyi yönetenlerden bir dost:

— Sen de gel, dedi. Bak gelmezsen darılırım vallahi!

Atomun hangi sergide işbaşı yapacağını sordum:

— Ankara'da, dedi. Şuradan bir uçağa atladın mı...

Alay mı ediyor diye yüzüne baktım, gayet ciddi idi. Oğlandaki kafaya bak! Taksi çevirir gibi şuradan bir uçak çevirdin mi. Şıp Ankara'dasın!

— Şakayı bırak, dedim. Bu kıklıkla değil atom sergisine, Ankara'ya sokmazlar bizi!

— Sana ne birader, dedi. Dâvet edildin mi, edilmedin mi? Sen ona bak. Yapacağın konuşmayı da hazırlamayı unutma!

Başka bir şey sozmama fırsat bırakmadan çekti, gitti.

Sergiye dâvet edildiğimi duyan bir başka arkadaş:

— Gitmezsen ayıp olur, dedi.

— Yahu doğru dürüst bir ceketim yok!

— Bunlar, kıvrırma bahaneleri... Madem açış konuşmasını da sen yapacaksın, pantolonun bile

olmasa ayağına bir şort, sırtına bir fanilâ çekip, iki solukta koşacaksın Ankara'ya!...

Daha bir başkası:

— Havadan sudan bahanelerle, bir milli hizmetten kaçılır mı birader? dedi. Pantolon benden. Şöyle paçalarını birazcık kıvrır mı...

Arkadaşın kullanıla kullanıla imanı gevremiş pantolonunu giyip, kıvrırdım paçalarını.

Birisi:

— Babamandı, diye bir ceket getirdi. Rahmetli yaptırdı da, giymek nasip olmadı. Birazcık bolcadır ama...

— Olsun, dedi eşim, şimdi bütün gençler ceketle palto arası pardesüler giyorlar.

— Peki, bolluğunu ne yapalım? diyecek oldum, annem lâfı ağzına tıkadı:

— Canım, Ankara'ya gidinceye kadar biraz et tutarsın belki... Huyundan mı, suyundan mı ne-yindense, o mübarek şehre giden şiyor!

Ayakkabı meselesini, her gün kendi ayak rekorunu yenileyen küçük yeğenim halletti. Burun boşluklarına ilâveli gazetelerden birkaç tane tıktırdık, sanki bana ısmarlanmış gibi oldu!

Dostların yardımlarıyla modern bir palyaço olup çıktık ortaya! Sıra, yapacağım konuşmanın hazırlanmasına gelmişti.

Gelmişti ya, ne olduğunu, neye yaradığını bilmediğim, bay-

ramlarda mantar tabancası satanların tezgâhlarından başka bir yerde görmediğim atomu nasıl anlatacağımı şaşırmıştım. Evde, sokakta, işte, içimden boyuna atomla ilgili cümleler kuruyordum:

— Meselâ şöyle başlayabilirdim: «Yüce huzurlarınızda, çağımızın vazgeçilmez bir unsuru olan atom'u işbaşına getirirken, bu şerefli görevi bana verdiğinizden dolayı, hepinize şükranlarımı bildiririm! Efendim, atom bilindiği gibi...»

Takılıp kalıyorum. Atom hakkında fazla bir bilğim yok ki, devam edeyim. Piyade tüfeği olsa:

— «Efendim, bu tüfek beş parçadan müteşekkildir» diye başlar, «Namlu, dipçik, tetik...» diye sıralamaya başlarsın. Peki atomu nasıl anlattırırın?

Cümleyi bozup, yeni baştan kurmaya çalışıyorum. İki gün içinde bir alışış alıştım, atomun bir tiryakisi oldum ki, sormayın! Gündüz ayakta, gece uykuda, durmadan kafamda atom sergisinin konuşmasını hazırlıyorum! Atomdan başka konu aklıma gelmiyor, atomla ilgili olmayan sesler kulağıma girmiyor!

Sözgeleşi karım:

— Şekerimiz hiç kalmamış, diye bir şey mi kaçırdı ağzından?

Ben hemen:

— Atomun işbaşı yaptığı ülkelerde şekerin yeri yoktur! Malûm-u âlileriniz atom beş kısma

ayrılır: Baş, diş, nezle, grip, romatizma! Ayrıca lumbago ağrısına da iyi geldiği söylenirse de, bu konu ilmen kesinleşmiş değildir! Huzurlarınızda bilhassa bu hususu belirtir, millete hayırlı ve uğurlu olması temennisiyle, diye aklıma gelenleri sıralamaya başlıyorum.

— Yahu evde pirincin tanesi kalmamış, akşama ne yiyeceğiz? İhtidamına atom bahsi yetiştiriyor:

— Günümüzde atomun ziraate olan faydalarına değinmeden geçemeyeceğiz. Atom ışınlarının ziraat alana yöneltilmesiyle geri kalmış, ya da fazla ileri gitmiş memleketlerin pirinç üretiminde bir denge sağlanmış olup, diye başlıyorum konferansa!

Serginin açılış gününe kadar bu böyle gitti. Sabah karanlığında annem bir yandan, eşim bir yandan:

— Aman Allah aşkına Ankara'ya mı gideceksin, konuşma mı yapacaksın, git kurtlarını dök de, kafalarımız dinlensin biraz, diye apar topar beni giydiren hazırladılar. Evdekilerle vedalaşmama bile fırsat vermeden, yeğenim kapıyı açtı, bizimkilerin yardımına gelen sülâle:

— Haydi güle güle, geç kalsan da, gelmesen de merak etmeyiz, diye ite kaka bizi dışarı attı!

Patrona haber vermeden bir yere gidemezdim! İçimde önemli bir millî mesele için yapacağım yolculuğun sevinci, ayaklarımda küçük yeğenin 44 numara pabucu, bacaklarımda paçaları bir miktar içeri kıvrılmış emanet pantolon, sırtımda şeker çuvalı, nıdırın ceket, dudaklarımda ezberlemeye çalıştığım yapacağım konuşma, yanımdan geçen bir arabaya, atladığım gibi, dairenin yolunu tuttum.

Şoför nerede bıraktı, adama kaç kuruş verdim, aç verdimse üstünü istedi mi, çok verdimse kalamı çevirdi mi bilmiyorum, kendi kendime:

— «Çağımız dünyasında atomun değerini bilmemek, gafletlerin en büyüğüdür!» diye söylenecek daldım daireden içeri!

— «Atom, iki gaye için kullanılır: Savaş için atom, barış için atom!»

Üst kata çıkan merdivenleri tırmanmaya başladım.

— Bir ülkede klâsik teknik yerini atoma bırakmadan, o ülkede kalkınma beklenemez!

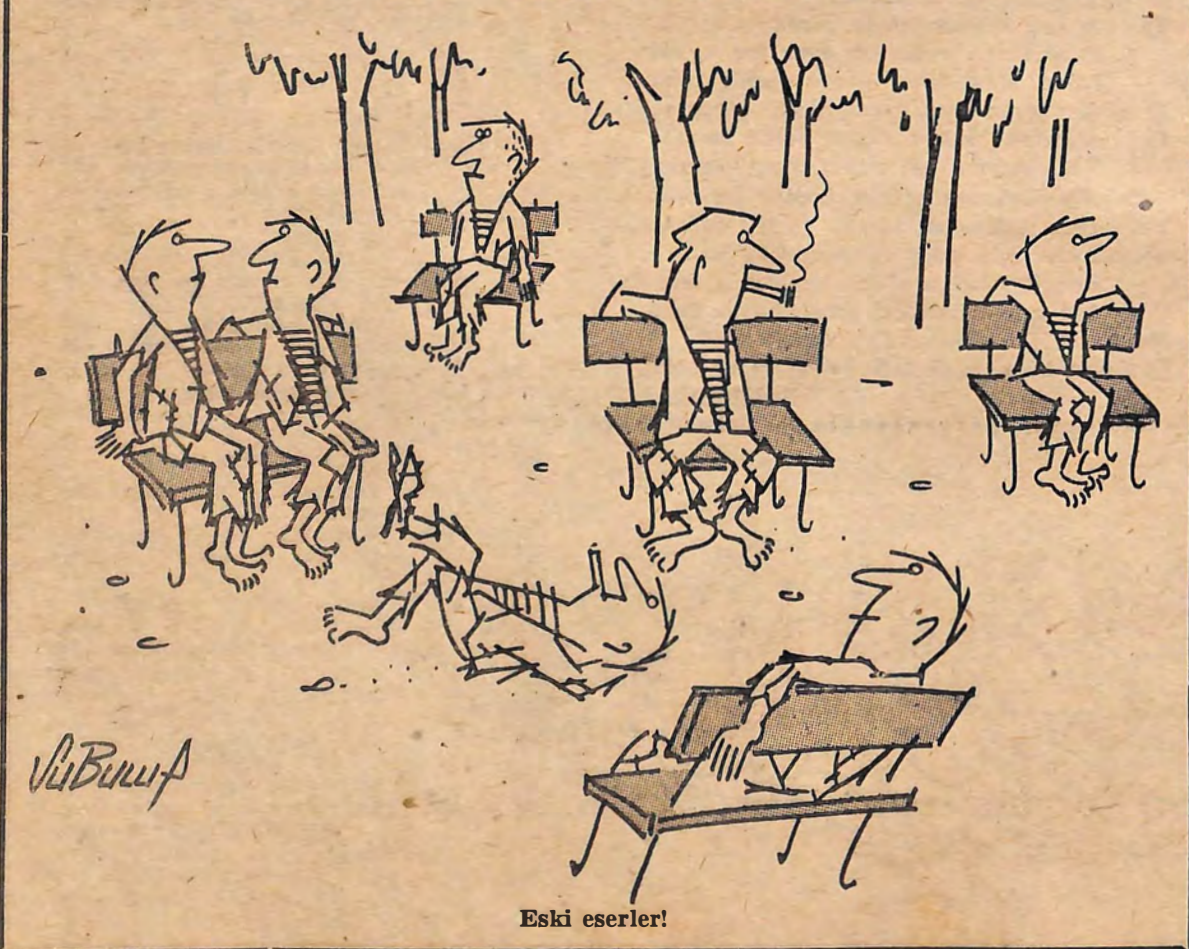
Kahve ocağının yanından geçtim. Geçerken de kahveciye:

— Bir atom, az şekerli olsun! demeyi ihmal etmedim.

Hiç vakit kaybetmeden müdürü görüp, izinin açılış konuşmasını yapmak üzere iki günlük atom istemeliydim. Karşımda bizim odacı sırtıp duruyordu.

— Atom odasında mı? diye sordum, aptallığı biraz daha arttı.

Saraçhanebaşı'nda Arkeoloji Parkı kurulacak. — Gazeteler —

Eski eserler!

O aptalın cevap vermesini bekleyecek durumda değildim. Daldım bizim odaya... Arkadaşlardan biri, çalıp duran telefonu göstererek bir şeyler söylüyordu. Kaldırdım alıcıyı, hattın öbür ucunda bir abonman:

— İki gündür ışıklarımız yanmıyor, bakınanıza rica ediyoruz, diyordu.

Müşteriyi cevapsız bırakmaya gelmezdi:

— Evet, dedim. Galiba dün de bildirmiştiniz. Efendim, bu bir atom kesintisi olup, ârızanın önlenmesi için radyoaktivitelerden elde edilecek enerjinin...

Karşıdaki küfür gibi bir şeyler mırıldanıp, kapattı telefonu. Sanki bir gariplik olmuş gibi, arkadaşlar da çevreme üşüşmüşlerdi. Birine:

— Atom odasında mı acaba? diye sordum, biraz geri çekildi. Bizim halkımız da, arkadaşlarımız da böyledirler işte. Biri sivilrilip Ankara'lardan aranan adam oldu mu, diğerleri kıskançlıklarından ne yapacaklarını bilemezler!

Başka birine:

— Kahveciye atom söylemiştim ama, bekleyemeyeceğim, dedim. Benim yerime sen içiver!

Ne dedi, ne düşündü bilmiyorum, kapıyı bile vurmadan daldım müdürün odasına! Müdür telefonla galiba dairedeki arkadaşlarla konuşuyordu. Sık sık a-dımın geçmesinden anladım:

— Yaaa, diyordu, demek öyle... Bizim İhsan efendi ha?... diye kısa cevaplar veriyordu. Beni görünce kapadı telefonu.

— Buyrun İhsan bey oturun, dedi.

Oturacağım ama, saatler de bir gidiş gidiyor ki!... Tren ha kalktı, ha kalkacak!

— Mazur görün, dedim, oturmuyacağım.

— Neden?...

— Efendim, atomun işbaşına geçmesiyle bendenize de...

Sonunu dinlemedi. Zile bastı, giren hademenin kulağına bir şeyler fısıldadı, yirmi gündür tımarhanedeyim!

Hani tımarhaneye düşüşüme de yanmıyorum, elâlemin bende kalan ceket-pantolonunu düşündükçe arkamdan edilen küfürleri duyar gibi olup, kahroluyorum!

Vedat SAYGEL

— Gel de yadırgama...

AKBABA'nın Büyük Yarışmasını Kazananlar:

Okurlarımızın geniş bir ilgiyle katıldıkları karikatür yarışmamız sonuçlanmıştır. 22 Nisan cumartesi günü akşamına kadar elimize geçmiş bulunan cevapların doğruları tasnif edilmiş, çekilen kur'a sonunda aşağıda isimleri bulunan okurlarımız, vaadettiğimiz ikramiyeleri kazanmışlardır.

1500 lira kazanan:

FETHİYE GÜRSOY

2015 sokak No: 2

Karşıyaka — İZMİR

1000 lira kazanan:

HÜSEYİN - AVNİ ÖZ-BİLGİN

Teknik Ziraat Okulu Öğretmeni

Gökhöyük — AMASYA

500 lira kazanan:

SABAHAT IŞIK AKTAN

Sıtma Eradikasyonu Bölge Başkanlığı

Maltepe — ANKARA

100 lira kazananlar:

GÜLTEKİN ZARPLI

Gazi Akdemir İlkokulu

Sınıf II - B No: 322

BURSA

BEDRİYE ÖZAY
Çerçioğlu Mahallesi Sinan Sokak No: 6

BOYABAT

TUĞRUL EROL

Beşevler 1. Sokak No: 21/6

ANKARA

KEMAL ÇEVİK

Savaştepe İlk Öğretmen Okulu Resim-İş Öğretmeni

BALIKESİR

ADNAN GÜNEYSU

T.C. Ziraat Bankası

GİRESUN

NECLA ÇOTUK

T.C. Ziraat Bankası Merkez Müdürlüğü

ANKARA

DİNÇER ÖZYÜNLÜ

Kubilay sokak No: 18/4

Maltepe — ANKARA

ATALAY GÜRSAN

Cevdetpaşa Caddesi No: 80

B - Blok

Fındıkzade — İSTANBUL

A. DİLEK BALAMİR

Esentepe Emekli Subay Evleri

No: 39/2

Mecidiyeköy — İSTANBUL

HULUSİ YÖREY

Şenlik Mahallesi Baldıran Sokak No: 39/7

Keçiören — ANKARA

Gömlek kazananlar:

GÜNGÖR TURÇİN

10. Sokak No: 24

Bahçelievler — ANKARA

KADRIYE ERDEM

Ayan Mahallesi

Sarıgöl — MANİSA

MEHMET SOYÇEK

Akay Bankacı Sokak No: 8/8

ANKARA

TÜRKÖZ KARAHAN

Aksu Sokak, Uz Apt. No: 9/1

ANKARA

MUSTAFA DESTECİOĞLU

1737 Sokak No: 1/2 Kat: 3

Karşıyaka — İZMİR

Kırvat kazananlar:

ENVER SEZAI ÖZEL

Ticaret Bakanlığı Pamuk Eksperi

Osmaniye — ADANA

HİKMET KAYA

Kırcaali ahallesi İkinci Çukur

Bahçe Sokak No: 8

BURSA

SERİFE KÖKSAL

İncesu Doğancılar Sokak Sözer Apt. No: 39/6

ANKARA

YURDANUR NAZLI

Belediye Lojmanları No: 6 Daire: 2

DURSUNBEY

CEZMİ SAVAŞAN

Ord. Üstğm. 57. Tüm Ord. Bl.

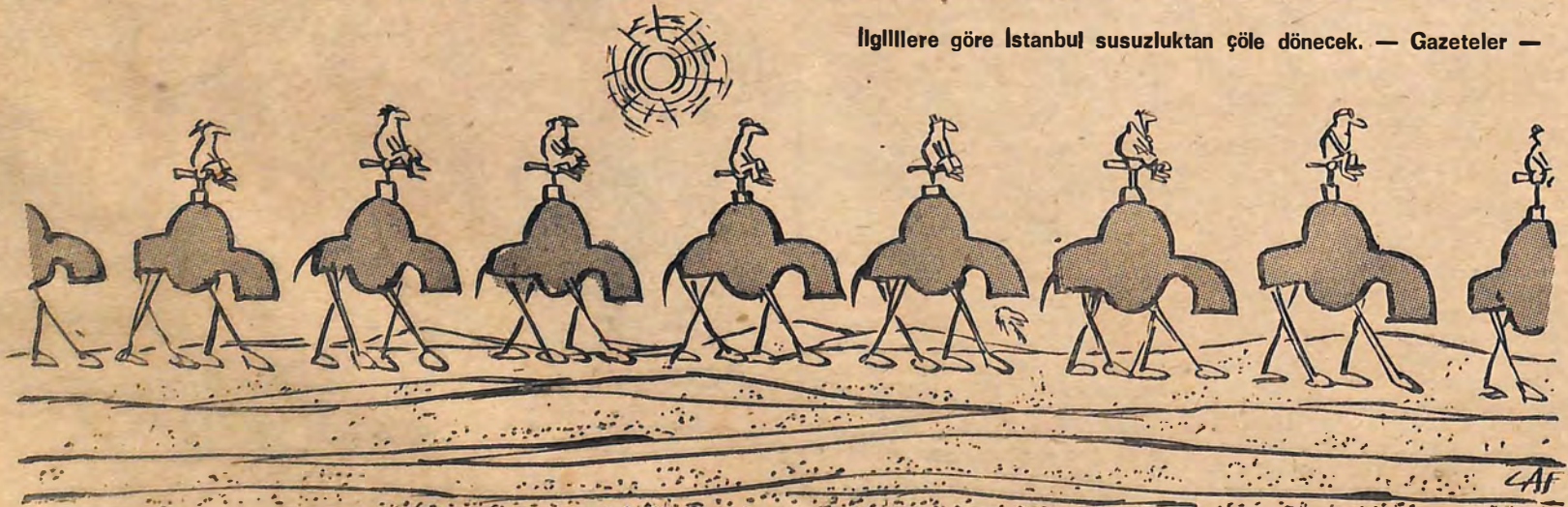
Bornova — İZMİR

NOT: İlk üç ikramiyeyi

kazananların birer adet fotoğraf göndermelerini rica ederiz.

İstanbul'daki talihliler idarehanemize uğrayıp hediyelerini alabilirler. Taşradaki okurlarımızın ikramiyeleri, adreslerine postalanacaktır.

İlgillilere göre İstanbul susuzluktan çöle dönecek. — Gazeteler —

Kervan!

BİR NAMUS DÂVASI

Silvia Risser 'den
ÇEVİREN:
Süheylâ Aykut

EVEREST dağına tırmanır gibi geniş adımlarla mahkeme salonunu arşınlayan genç kadın, yargıcın önünde durdu. Sonra parmağını suçlu sandalyesinde oturan adama doğru uzatarak, tehdit dolu bir sesle:

— Bu adamın tecavüzüne uğradım, adalet istiyorum, dedi.

Delikanlının şaşkın bir hali vardı. Kirlarda otlarken, geviş getirerek trenin geçmesini seyreden hayvanlar gibi yan gözle, bir süre kadını süzdükten sonra:

— Delirmiş bul diye bağırıldı. Ona zorla sahip olduğumu söyleyerek, kendini temize çıkarmak istiyor!

Rose-Marie sığradı:

— Yemin ederim... Serserinin, mütecavizin biridir o!

Sanık gencin yüzü kıpkırmızı oldu:

— Mütecaviz olan ben miyim? Kadınlar kendiliklerinden ayaklarına kadar gelirken, tanımadığım birine sarkıntılık etmemin gereği var mı?

Taraflar arasındaki söz düellosunu bir işaretle kesen yargıç:

— Başınızdan geçenleri mahkemeye anlatınız matmazel, dedi.

— Emredersiniz, dedi Rose-Marie. Tek başıma oturduğum evimin mutfağında çamaşır yıkıyordum. Birden kapı çalındı. Açtığım zaman, şimdiye kadar hiç görmediğim bu adamla yüzyüze geldim. Şaşkınlıkla:

— «Ne istiyorsunuz?» diye sordum.

Adımını eşikten içeri atarken:

— «Size söyleyeceklerim var» dedi. Bana söyleyecekleri olan birini kapı dışarı edemedim. Bu sebeple mutfaka doğru yürümeye ses çıkartmadım.

— «Peki, ne imiş o bana söyleyecekleriniz?»

sonra, baklayı ağzından çıkardı:

— «Çok çekici bir kadınsınız. Üzerimde büyük bir tesir bıraktığınızı söyleyebilirim.»

Duruşmayı izleyenlerin kahkahaları, koca salonu inletti. Hiç de çekici bir tarafı olmayan kadın gülüşmelerle aldırılmaz konuşmasına devam etti:

— Beklemediğim bu itiraf karşısında, şaşkınlığım bir kat daha artmıştı. Kararsızlık içinde bocalıyordum. Bu adamdan kurtulmam için,

iki çare vardı: Ya imdat diye bağırıp mahalleyi ayaklandırmalıydım, ya da süpürge sopasını kapıldığım gibi kapıdan dışarı atmalıydım.

Sustu. Olayın bundan sonrasında öğrenmek isteyen yargıç sordu:

— İki çareden hangisini seçtiniz? Rose-Marie telaşla cevap verdi:

— Hiçbirini sayın yargıç!

— Peki, neden?... Ah, bizim komşularımızın ne bayağı, ne dedikoducu insanlar olduklarını bilmezsiniz Evime yabancı bir erkeğin girdiğini duymaları, rezil olmam demektir!

Yargıç, sanık iskemlesinde oturan yakışıklı gence sordu:

— Siz devam edin bakalım Hemen oracıkta mı bitirdiniz işi?

— Hayır, dedi delikanlı. Elimi bile sürmedim. Hattâ maksadını anlayıp da, dışarı çıkmaya hazırlanırken yolumu kestiği yetişmiyormuş gibi, üstelik sokak kapısını da kilitledi!

Dâvâci kadına döndü yargıç:

— Sanığın çıkıp gitmesine engel olduğunuz doğru mu?

— Evet. Dedikoducuların diline düşmekten korktuğum için, gün ortası sokağa bırakamazdım.

— Evet... «Gidemezsin» dedim. «Bir genç kadının şerefiyle oynamazsın!»

— Sonra?... Sonra zorla beni yatak odasına sürükledi.

— Direnmediniz mi?

— Direnmez olur muyum hiç? Hemen teslim olmanın zevksizliğini bildiğim için saatlerce direndim. Hattâ bana, «Erkekleri çıldırtabilecek kadar güçlü bir kadımsınız» dedi. «Şimdiye kadar sizden aldığım zevki, hiçbir kadından alamamıştım.»

Delikanlı sükûnetle:

— Böyle bir şey söylemem mümkün mü? diye itiraz etti. Arzuluydu. İstediydi, yattık. Hattâ çok hoşlanmış olacak ki, on frank da cep harçlığı verdi.

Yargıç, tekrar dâvâci kadına sordu:

— Doğru mu?... Evet, dedi kadın. Çok korkmuşum. O «şey» den sonra, canımı kurtarmak için para verdim!

— Hayır, dedi sanık. Verdiğim zevkin ücretini ödedi, o kadar!

Müdafaav avukatı ne söyleyeceğini bilmiyordu. Gerçek neydi? Hangi taraf haklıydı? Kısacası, anlaşılması son derece güç bir konuydu bul Genç adamın polis sabika kayıtlarında ismi yoktu. Üstelik, yakışıklı bir erkeğin kadın bulmak için evlere girip, ona buna tecavüze yeltenmesinin de gereği yoktu. Fakat kadın, ifadesinde ısrar ediyordu.

Bu karmakarışık dâvânın yargıcı da bunalmıştı. Kadına sordu:

— Bu delikanlı yatak odanızın neredede olduğunu biliyor muydu?

— Hayır, dedi kadın. Duvar diple-riyle kaldırım kenarlarında müşteri ağırlayan düşkün kadınların seviyesine inmeme için, yatak odasının yolunu ben gösterdim!

Dalgın dalgın kafasını kaşıyan yargıç:

— Hı, dedi. Şiddet kullandı mı?

— Maksadının ne olduğunu anladığım için, şiddet kullanmasını önlemek amacıyla arzu ettiklerini istemedim yerine getirdim.

— Hı... Tehdit etti mi? Yani mukavemetini kırarak lâflar etti mi?

— Evet. «Çok dilber, çok ateşli ve çok güzelsiniz» dedi.

Bir kere daha «Hı» çeken yargıç, sanık iskemlesinde oturan delikanlıyı tecavüzden değil ama, yüzüne bakılamıyacak kadar çirkin bir kadına, «Dilber, ateşli ve çok güzelsiniz» dediği için, «Güzelere hakaretten» on sekiz ay hapsine karar verdi!

Silvia Risser'den çeviren:
Süheylâ AYKUT

Kalk borusu!

Gök kuşağı

Bir Parisli, arkadaşına:

— Nehrin solunda yeni açılan gece kulübüne hiç gittin mi? diye sordu. İsmi Gök Kuşağı.

— Hayır. Nasıl bir yer?

— Işıklar pembe. Duvarlar sarı. Örtüler mavi. Ve müşterilere yemek geldiği zaman, onlar da yemyeşil oluyorlar.

Turizm mevsimi başladı.

— Aman sesini çıkarma, bizi de turist zannettiler!

Adamımız CEYMİS BONT

21

VAY KAZ KAFALI
VAAAY!..

YE-İÇ-ÇEK HEMEN ATLAR. FAKAT
BONT DALIP KONDANSATÖRÜ KAPAR

TEKRAR GÖ-
RÜSTÜĞÜMÜ-
ZE MEMNUN
OLDUM!..

VAY CANINA! BUR-
NIN KAZ'INA BİLE
GÜVEN OLMU-
YOR!..

TAM
SARKLI
KELAMI

SU ALTINDA BONT'UN
ÇİNLİYİ HAKLAMASI KO-
LAY OLUR...

AAAA... N'OLDU
SANA BÖYLE?

BONT'DAN HA-
BERİ YOK MI-
MO-ZA'NIN..

SU KAZDAN DA
KURTULAMADIK
BİR TÜRLÜ...

BONT, YE-İÇ-ÇEK-İ
SU YUZÜNE İTER

BONT'UN CENTİLMEN-
LİĞİNE DİYECEK YOK.

KIPIRDAMA!..
YOKSA ISLATTI-
RIM HAA...

VAY, KAZ
KAFALI
VAAAY...

BONT, CEVAP
DLARAK MI-
MO-ZA'YI
BAĞLAYIP
KAZI KAF-
SINA GEÇİ
RİVERİR

TAM ZAMANINDA
YETİŞTİM... MONİK
ROBOTLA DÜŞMEK
ÜZERE!

HELE ŞÜKUR..
ÇABUK, ATIN ŞU
KONDANSATÖRÜ!

MONİK'İN KURTUL-
MASI İÇİN ADA-
MİMİZ HEMEN
KONDANSATÖRÜ
DR NO YA ATAR

ŞİMDİ MONİKÇİĞİME
KAVUŞABİLİRİM ARTIK...
NE O, HIÇ SESİN ÇIKMI-
YOR MI-MO-ZA'NIN KIS-
KANCLIK DAMAR-
LARIN MI KA-
BARDI?..

KONDANSATOR CEP-
TE, AĞIR AĞIR MO
TORA DOĞRU YAK-
LAŞIR BONT

DR NO
NUN
SESİ

ACABA DR NO
BENDEN NE İS-
TİYOR?

OKURLA
RİMİZ
ANLAR

DR. NO KON-
DANSATÖRÜ
YERİNE TA-
KINCA RO-
BOT DENG-
SİNİ BULUR

DR NO RO-
BOTU İNİ
ŞE GEÇİ-
RİR

ÇAKTIM.
MONİK TE
ÇAKTI

HADI, BONT
GELSİN DE
KURTARISIN
BAKALIM!

BONT HAREKETE GEÇ-
MEK İÇİN MONİK'İN
İNMEİNİ BEKLER..

İSTESEN DE
İSTEMESEN DE
BENTİMİN
ARTIK!..

HAFTAYA: UÇTU, UÇTU
NE UÇTU?

— Bekleyemem, duramam, dedi.

Uykulu uykulu:

— Sen bilirsin, dedim.

Seyit çoban gittikten sonra gün ağarana dek gözüne uyku girmedi. Hep sarı köpeği düşünüyordum. Sabah nasıl kepeneğin altından çıkacak, nasıl keçilerin olduğu yere kadar gidecektim?

— Necmiye duydun mu? dedim.

— Duydum, dedi. Heç eyi etmedin Mehdî. Adamı acalsız gönderdin. Şimdi biraz sonra zavallı İhtiyar kös kös geri gelecek. Belki içinden sövecek.

— Aldırma. Ne bileyim ben, hem men rüyasını göreceğini...

Necmiye'ye sarılmak istedim, baş ucumuzdaki Sarı, dişlerini gıcırdatarak hırladı.

— Kız, vallaha iyicene abayı yak-tı bu it sana... Kel kaynanadan beter. Bilmem ki sabah ne yapacağız?

— Önce ben kalkar giderim. Sarı arkamdan gelirse, sen de kalkar gelersin...

Havada serinlik yoktu ama, yine kepeneğin altı hoştu. Bilmem, belki de Necmiye'nin kokusu sinmişti bu havaya. Ter, kadın ve keçi kokuyordu bu hava... Ara sıra burnumuza dağ güllerinin kokusu geliyor, sonar ince bir rüzgâr bu kokuyu alıp götürüyordu.

— Uyudun mu Necmiye?

— İhtiyarı düşünüyorum.

— Aldırma dedik.

— Keşke yapmasaydın.

— Oldu bir kere. Sarıl bana!...

Necmiye kuvvetle sıkmağa başladı beni... Ben de sıkacak bir yer bulamadığım için kepeneğin ucuna dişlerimi geçirdim.

— Ulan it, ulan it!... Seyit çoban seni başımıza bekçi değil, belâ koydu...

Necmiye güldü.

— Memnunsun hınzır, dedim.

— İtle mi konuşuyon?

— Yoo, seninle.

— Niye memnun oluyon, İstersen köpeğe sezdimeden usul usul dön.

— Daha iyisi sen bu tarafa geç üstümden.

— İt bir şey yapmasın?

— Dene bir...

Necmiye yavaşça üstümden kayarken ay ışığında köpeğin parlak gözlerine bakıyordum... Kulaklarını dikti, gözbebekleri Necmiye'nin bir taraftan bir tarafa kayışına uygun olarak sağdan sola döndü. Burnunu havaya dikti, derin derin soluk alıyormuş gibi ulumağa başladı...

— Hiç de akıl edemedik bunu Necmiye.

Sarıldık birbirimize:

— Nereye gideceğimizi bilmiyoruz Mehdî.

— Allah kerim!...

— Çobanı bekliyeciyk mi?

— Adamın yemeğini yedik.

Gün ışıdı. Dağın ovayla birleştiği yerden kıpkırmızı bir tekerlek halinde çıktı güneş... Ve çıkar çıkmaz da gözlerimizde vurdu.

— Haydi Necmiye, iş başa düştü, kalk bakalım!

Necmiye, donunun yukarıya sıyrılmış paçalarını düzeltti...

— Ya Allah, dedi çıktı kepenekten. Ben hâlâ, korkumdan kıpırdamıyordum. Köpek Necmiye'nin ardına düştü ve sürünün yanına gitti. Diğer köpekler bu yeni çobana şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Kepeneği aldım ve çınarın dibine gittim.

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

Değişiklik

Bir kabarede ilk neşesiz genç adam, oturmuş içiyorlardı. Birden sahneye güzel bir kız çıkarak:

— Şimdi parlak mis Lapid'o'yu striptiz yaparken seyredeceksiniz! diye bağırdı

Biri arkadaşının kulağına eğilerek:

— Ben doktorum, dedi Buraya biraz oyalanmak, değişik şeyler görmek hevesiyle gelmişim sözde...

İstiridye

Dominique Marsilya'ya gidiyordu. Annesi hiç istiridye yememişti. Kızına:

— Oraya gidince bana bir kutu istiridye gönder de yiyeyim, dedi.

Kızı Marsilya'ya varır varmaz annesinin isteğini yerine getirdi. İki gün sonra ondan aldığı mektupta: «İstiridyelerini aldık. Salatayla karıştırarak kendimize güzel bir ziyafet çektik. Ama içlerine neden taşlar koyduğunu bir türlü anlayamadık!» diye yazıyordu.

Çıplak adam!

Tatile çıkmış olan genç adam, bir ırmak kenarından geçerken birden banyo yapmak arzusunu duydu. Ama işin sıkıcı tarafı şuydu ki, yanında mayosu yoktu ve blucinin içine de kilot giymemişti. Nihayet etrafın sessiz ve ıssız olduğunu görerek çıplak suya girmekte bir mahzur görmedi. Biraz yüzüp serinledikten sonra sahile çıktı. Tam elbiselerini bıraktığı çalılık arkasına koşmak isterken, yol kenarında gelmekte olan iki genç kız gördü, şaşırdı. Etrafına baktı. Allahtan ki yerde eski, paslı bir kova duruyordu. Onu hemen alarak önüne tuttu ve genç kızların geçmesini bekledi. Ama hayretle, kızların başlarını çevirerek güldüklerini gördü. Buna canı sıkılarak onlara çıkıştı:

— Ne diye bu kadar güldüğünüzü anlamıyorum, dedi. Edebe aykırı bir görünüşüm olmadığını biliyorum!

İki kız daha fazla gülmeye başladılar. Nihayet biri dayanamadı:

— Sinirlenmeyin mösyö, dedi. Biz size değil, önünüze koyduğunuz kovanın dibi yok da ona gülüyoruz...

— Nasıl, beğendiniz mi matmazel?...

Büyük haksızlık

Gece olmuştu. Marius, mezarlığın yanından geçerken kulağına hıçkırıqlarla dost bir ses aksetti. Derhal mezarlığa girdi ve aldanmadığını gördü. Arkadaşı Olive bir mezar üzerine kapanmış hıçkarak ağlıyordu:

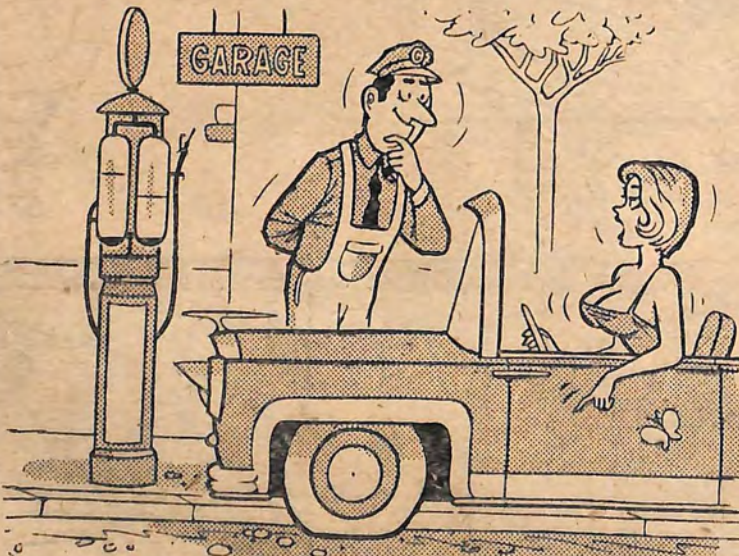
— Ah hayır... Sen ölmeyecektin!... Niçin öldün?... Niçin beni yalnız bıraktın?... Bu çok acı, büyük bir haksızlık...

Marius arkadaşına acıyarak sırtını okşadı, şefkatle:

— Haydi Olive, kendine gel biraz, dedi. Bu derece hassas olmamalısın... İnsan bütün hayatını sevdiklerini anmakla, ağlayıp sızlamakla geçiremez! Sonra baban öleli onbeş sene oldu...

Olive doğruldu:

— Oh, hayır, bu babamın mezarı değil. Gözyaşlarının zavallı babam için değil. Burası Tite'in mezarı. Karımın ilk kocasının!...

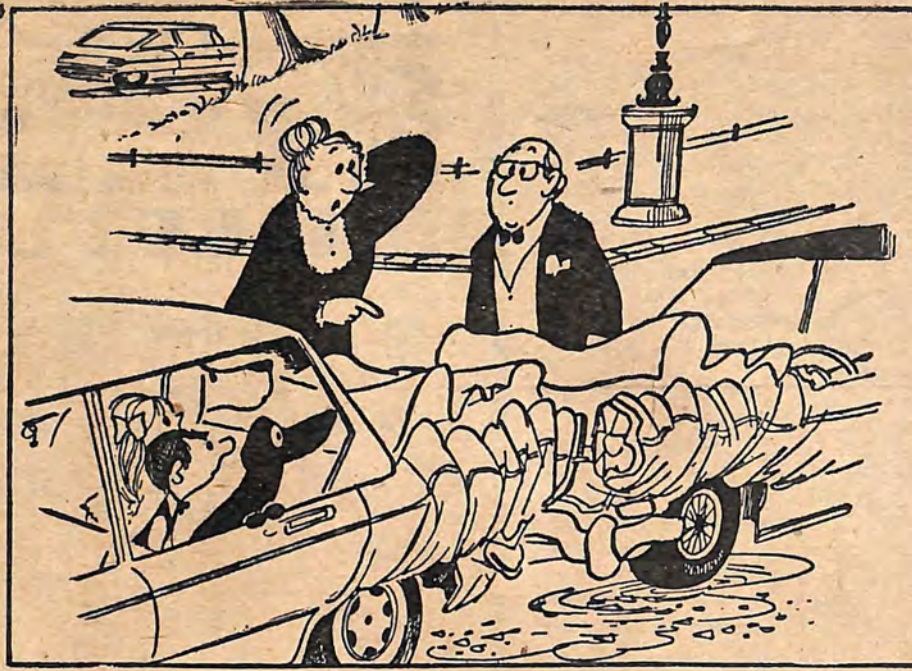
— Öndekiler çok inik...

— Ben aynı fikirde değilim matmazel!...

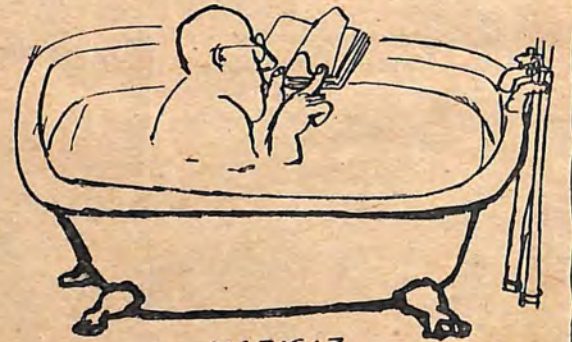
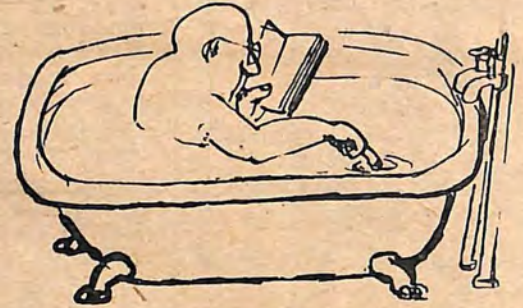
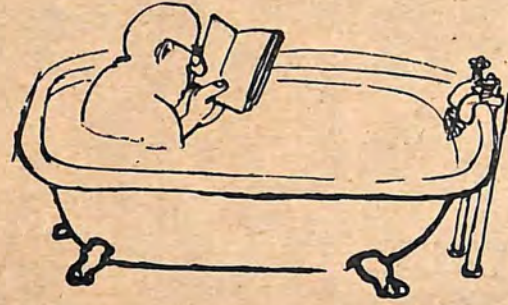
Dünya Karikatürleri

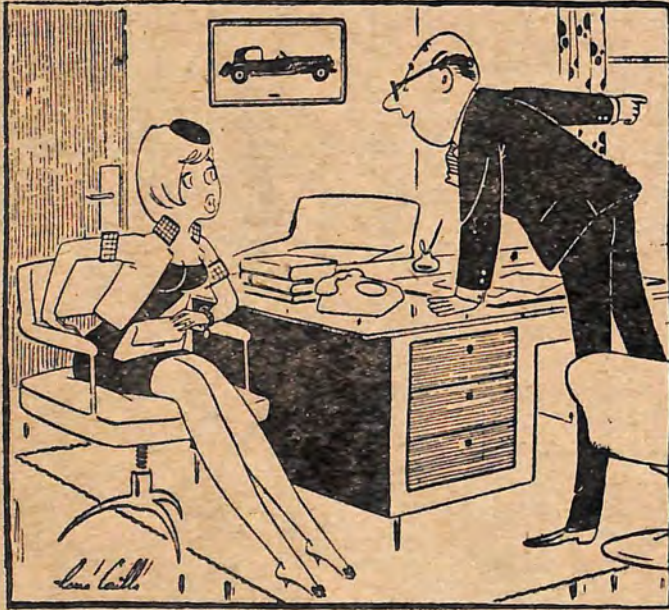
-BANA 1924 DEKİ İLKBA-
HARI HATIRLATTI..

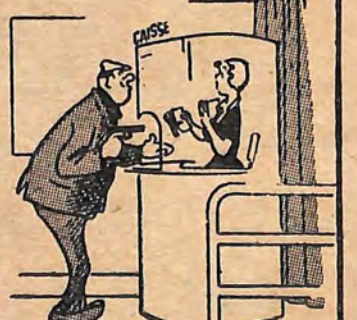
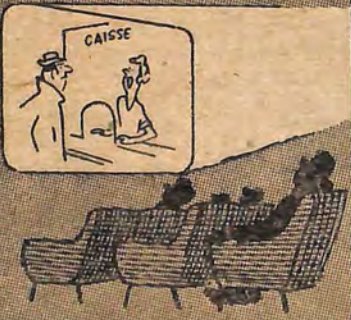
-EVVAAAH... BAGA'DA YUMURTALAR VARDI..

YAZISIZ

-PERDELERİ ORTELİM DE, BON-
SERVISİNE İYİCE BAKALIM!..

YAZISIZ

**“Baharlık-Yazlık” elbiseniz için
Altinyıldız’ın 1967 çeşitlerinden**

ALTINYILDIZ
TERYLENE*

Hakiki manada terilen kumaş... piyasanın en iyisi... yünlü kumaş havasında... Hafiftir, buruşmaz, ütü tutar. Altinyıldız TERYLENE kumaşından bir miktar piyasaya dağıtılmıştır.

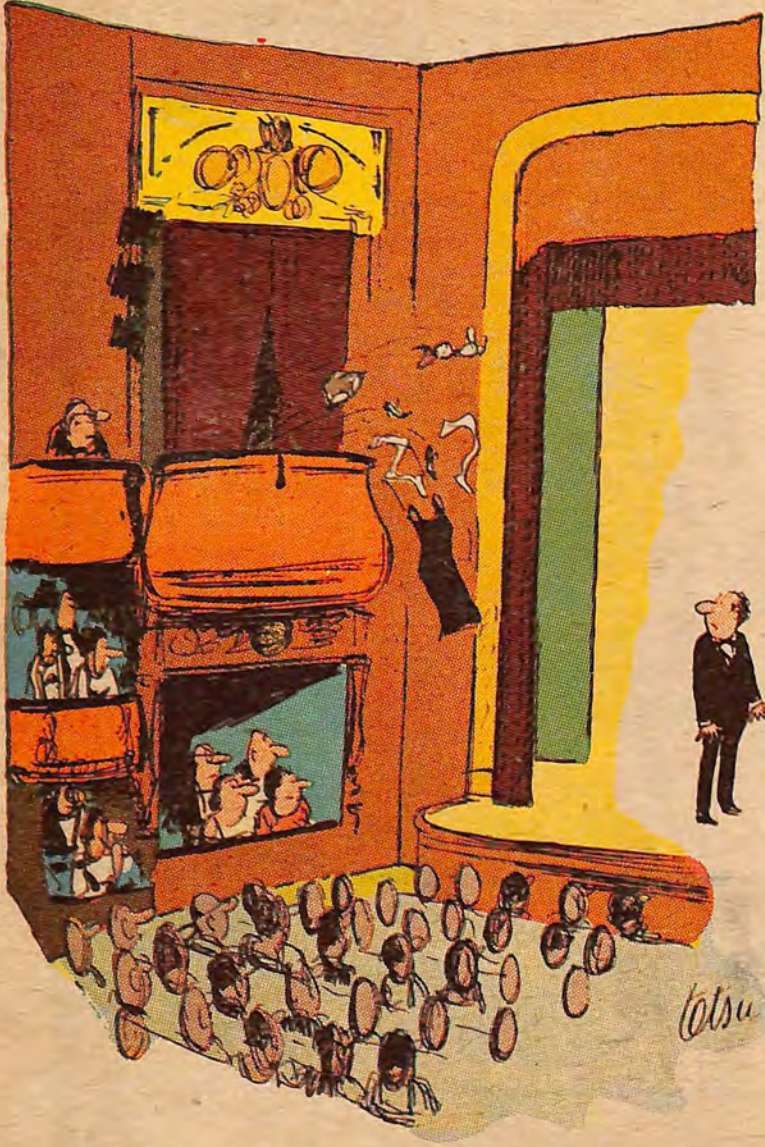

Altinyıldız

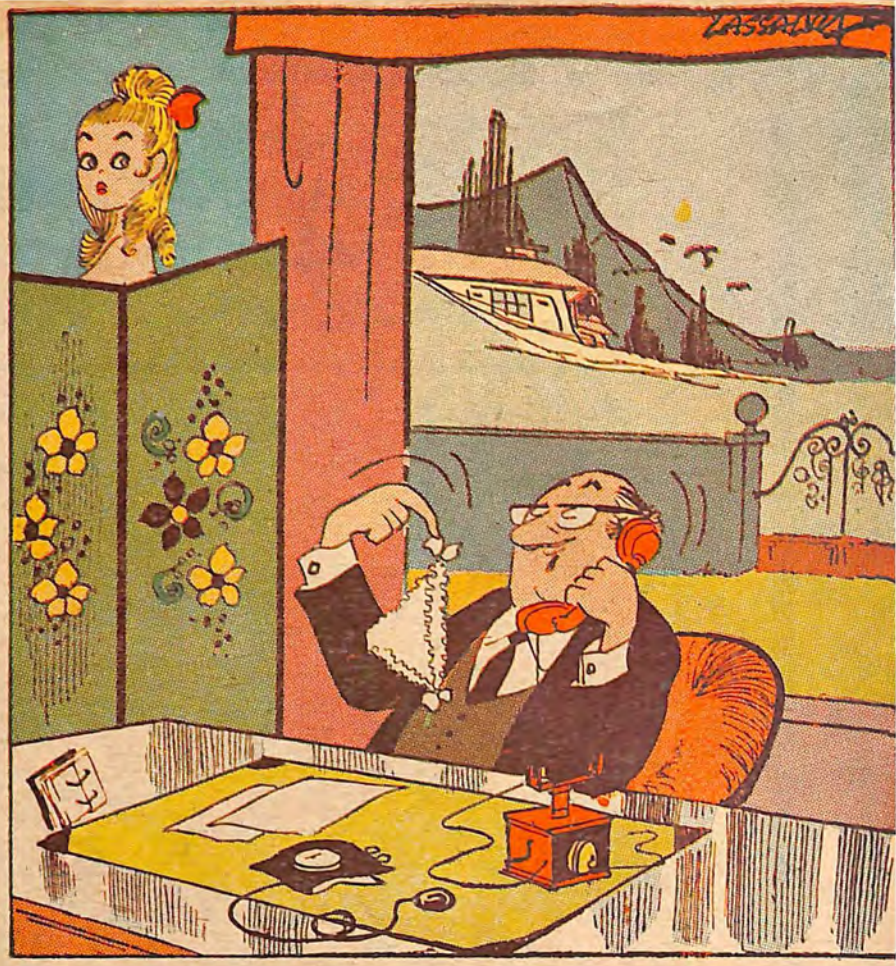
Avrupa'da aranan yerli kumaşlar

* Altinyıldız Fabrikalarında, İngiltere'deki ICI firmasının şart koştuğu, yün ipliği-terilen karışım normları aynen uygulanmaktadır.

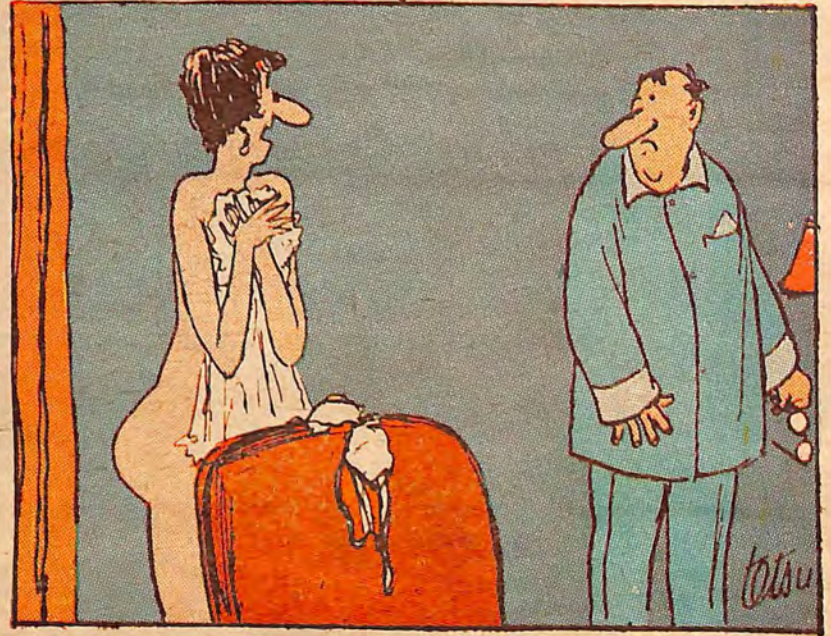
Akbaba

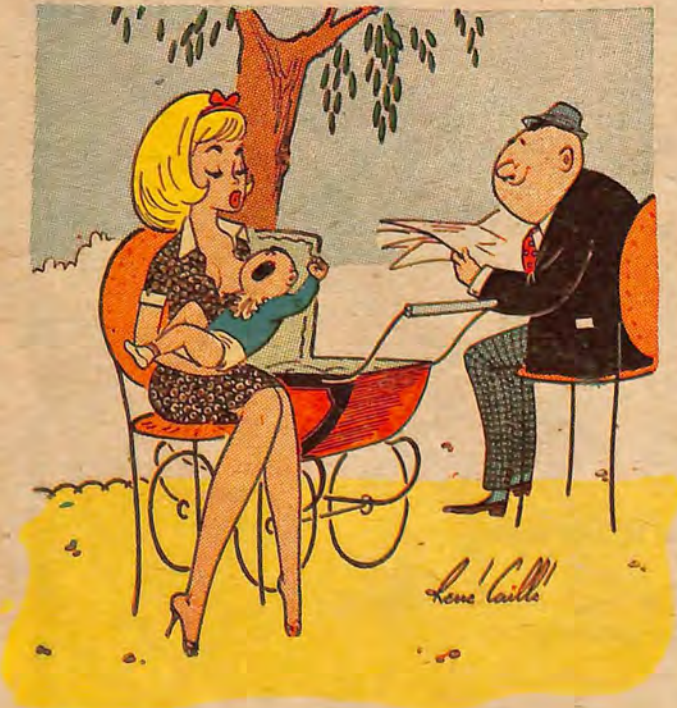
YAZISIZ

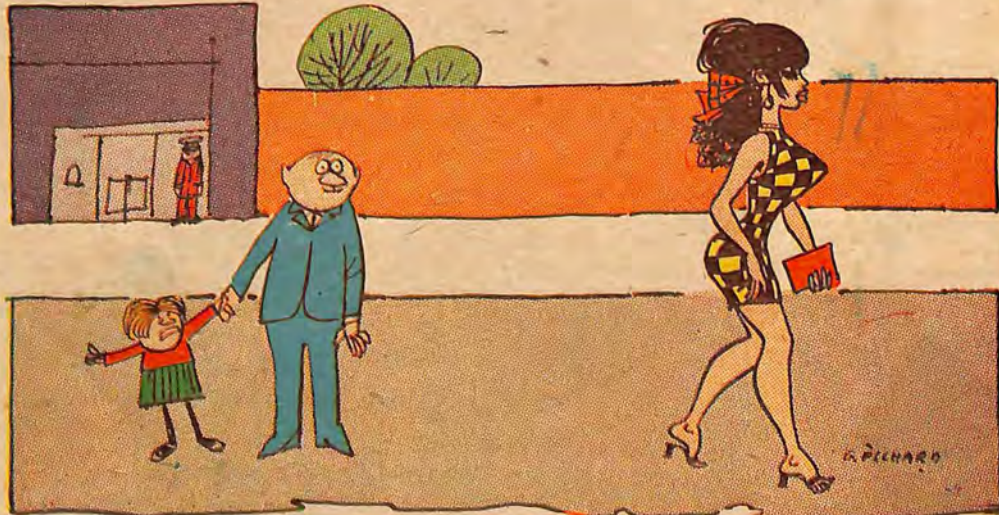
— BİLİYOR MUSUNUZ SEVGİLİ MESLEKTAŞIM BİZİM
KOYDE BÖYLE ŞEYLERİ GÖRME FIRSATI SIK OLMAZI.

KADIN — GÖZLÜKLERİNİ ÇIKARMAN NEZAKETİNE YAKIŞMAZ

— AL BAKAYIM, YOKSA MÖSYÖYE
VERİRİM ..

— BABA, HANİ ANNEMDEN ALDIĞIN PARAYLA, MAYMUNLARI
SEYRETMEĞE GÖTÜRECEKTİN.